

CECILIA RANDALLOVÁ

HYPERVERSUM NEXT

BRÁNA ČASU

ZVOL DATUM

1233 N. L.

ZAČNI HRÁT

FRAGMENT

Hyperversum Next – Brána času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Cecilia Randallová
Hyperversum Next – Brána času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

CECILIA RANDALLOVÁ

HYPERVERSUM NEXT

BRÁNA ČASU

 FRAGMENT

*Lukovi,
mému Sokolímu ptáčátku*

1

*Phoenix, Arizona, Spojené státy americké
6. května, blízká budoucnost, 17:30*

Alexandra Freelandová se pohádala s otcem. Důvod byl stejný jako obvykle, další pětka z písemky z fyziky, v tom školním roce už pátá. Než si stihla jednu opravit, dostala hned další, a to všechno vinou toho zatraceného předmětu, který jí neležel do hlavy. Tentokrát se jí ani nepodařilo tu „nehodu“ před rodiči včas ututlat.

Alex si odfrkla a natáhla se na postel. Ležela oblečená. Pohlédla na strop prozářený hřejivým světlem sobotního odpoledne a na knihy a sešity, které ležely na stole vedle počítače, se ani nepodívala. Otevřeným oknem dovnitř pronikala vůně masa. Někdo je opékal při jednom z jarních zahradních grilování.

Lidé venku se bavili, a ona byla zavřená v pokoji. Když si představila, že se celý víkend bude muset doma učit, chtělo se jí řvát, jenže to by nebylo k ničemu.

Otec rozhodl, že si to musí opravit už při pondělním zkoušení, jinak jí hrozilo, že na konci školního roku propadne. Nechtěla si ani představit, co by pak následovalo. Přinejmenším by ji otec celé léto osobně doučoval a matka by to nepochybně schvalovala.

Tahle nesnesitelná představa ji vymrštila do sedu. Ofna jí jako obvykle spadla do očí, ale hned si ji hodila dozadu i s dlouhými mahagonovými vlasy. Nenávistně se podívala na učebnice fyziky, které na stole vyčkávaly, aby ji mohly začít znovu mučit.

Ten odporný předmět jí ničil život! Prostě jí neležel do hlavy, nedalo se s tím nic dělat; mohla by se klidně učit několik měsíců v kuse, a stejně by to vůbec nepomohlo. Otcí se to hezky povídalo. Prý: „Stačí se jen trochu snažit!“

Nenáviděla fyziku a fyzika určitě nenáviděla ji. Všechny exaktní předměty ji nenáviděly, soudě dle chabých výsledků, kterých dosahovala i v matematice a chemii. Přesto ale věděla, že není hloupá. Ze všech ostatních předmětů měla skvělé známky, z dějepisu, zeměpisu i dějin umění, ale hlavně byla nejlepší ze třídy ve svých oblíbených humanitních předmětech, jako jsou literatura, francouzština a italština, zkrátka všude, kde šlo o umění, a ne o čísla a poučky.

Naneštěstí byl ale její otec Daniel vedoucím Národní fyzikální laboratoře a její matka Jodie lékařkou ve Phoenixské dětské nemocnici. A mít takové rodiče není pro dceru, která nenávidí přírodovědné předměty, zrovna ideální, zvlášť když její bratr Gabriel byl už v jedenácti letech expert na všechno, kde se pracovalo s čísly.

Na displeji hodin v tu chvíli naskočilo 17:30.

Musím se pustit do učení, řekla si Alex, ale zůstala sedět na místě a tajně doufala, že učebnice i se stolem sežehne nějaký nenadálý zkrat.

Pomyslela na blížící se večer a cítila se ještě deprimovanější.

Přijde o narozeninovou oslavu Debbie Newmanové, která se konala ve velké zahradě s bazénem u její vily na kopci.

Alex se kousla do rtu. Kolik dní jen zabraly přípravy! Dokonce se naučila učesat tak, aby dala vyniknout svým stříbrným

náušnicím, sestavila si outfit do posledního detailu a vše samozřejmě držela v tajnosti před matkou. Kdyby totiž viděla tu její minisukni, nikdy by jí nedovolila si ji vzít. A tohle všechno podstoupila jen kvůli Bradu Parkerovi, nejoblíbenějšímu klukovi ze školy, který měl na tu oslavu taky přijít.

Trvalo měsíce, než našla příležitost s ním promluvit, když kolem sebe na chvíli neměl obvyklé hejno štěbetajících husiček. Nakonec se to podařilo a domluvili se, že se uvidí u Debbie, a teď...

A teď kvůli té zatracené pětce musí zůstat doma.

Co Bradovi řeknu? Vždyť se mi vysměje!

Ne, nikdy by mu neřekla, že má domácí vězení jako malá holka. To už by radši vypadala jako jedna z těch, co si domluví rande, a pak se na něj vykašlou.

Není to opravdové rande, nekašlu na něj, ubezpečovala se. Ale přesto doufala, že se Brad taky těšil, až ji ten den uvidí... Jenže v tom případě bude zklamaný a pomyslí si, že se na něj vykašlala.

Tedy pokud se od někoho nedozví pravdu a nepobaví se na její účet.

Jasně že mu ta blbka Debbie hned vyslepičí, že jsem tady zahraná v těch pitomých učebnicích!

Byl to začarovaný kruh bez východiska: tak jako tak se před Bradem znemožní a bude se muset začít snažit zase od začátku, pokud tedy vůbec najde odvahu a příležitost s ním znovu promluvit.

Napadlo ji dokonce, že by na tu oslavu mohla utéct, ale toho sobotního večera její rodiče nikam nešli, a navíc jí byl pořád v patách ten slídil Gabe, takže neměla nejmenší šanci se potajmu vytratit.

Možná přišla o muže svého života, a je to jen otcova vina!

Zvenku se neustále linula vůně opékaného masa a Alex si přála jako nikdy předtím jít se všemi poznámkami a učebnicemi

fyziky zatopit pod grilem. Zabloudila očima směrem k rámečku vedle počítače a zadívala se na usměvavého muže, který jí na fotce dělal společnost.

Přijed' brzy za mnou, strýčku Iane, moc mi chybíš. Kdybys tady byl, táta by mě nikdy nezavřel doma!

Ian Maayrkas nebyl ve skutečnosti její strýc, byl to otcův kamarád z dětství, ale částečně u Freelandových vyrůstal, když sotva v šestnácti letech úplně osiřel a ujal se ho Alexin dědeček. Skvěle se učil, v pouhých třiceti letech se stal univerzitním profesorem středověkých dějin, nějakou dobu vyučoval po boku mezinárodních akademiků a pak se zničehonic všeho vzdal, aby se mohl naplno věnovat výzkumu a archeologickým vykopávkám na těch nejzapadlejších místech planety, kam ještě nedorazily ani chytré mobily.

Alex ho vídala jenom dvakrát třikrát do roka, když se vracel do Phoenixu a bydlel pár dní u nich doma, ale byla na něj hodně fixovaná a věděla, že on ji má také moc rád, možná proto, že toho měli tolik společného. Oba dva milovali literaturu, umění a legendy o hrdinných válečnících a slavných taženích. Mezi Alexiny nejkrásnější vzpomínky patřil den, který spolu strávili na srazu fanoušků fantasy, kam ji Ian doprovázel místo jejího otce Daniela, jenž tohle nadšení pro fantastično kdovíproč nemohl vystát.

Já a táta si v ničem nerozumíme, pomyslela si Alex. Nelíbily se jim stejné žánry knih a filmů, neměli rádi stejnou hudbu a neshodli se ani ve sportu: její otec byl přeborník v lukostřelbě, což vyžadovalo stát úplně nehybně pět nekonečných minut a soustředit se na perfektní výstřel, zatímco ona by se nejraději věnovala extrémnímu volnému lezení, jenže jak se dalo čekat, jejím rodičům to připadalo nebezpečné, a tak se musela spokojit s plaváním a potají i skákáním z desetimetrového plaveckého můstku pod dohledem instruktora.

Ale s Ianem bylo všechno jiné. Oni dva mluvili stejnou řečí, byli v mnoha věcech spiklenci, jak se ukázalo na tom srazu fanoušků fantasy. Alex se ten den převlékla za elfku a přesvědčila Iana, aby si na sebe vzal plášť a falešnou drátěnou košili. Do role urozeného pána se vžil dokonale a zastínil všechny mladíky, kteří se ze všech sil snažili hrát si na rytíře. Dokonce předvedl, jak se zachází s mečem, což všechny přítomné úplně ohromilo.

Tohle by táta nikdy neudělal, řekla si Alex. Ten radši seděl u počítače, než aby si vzal meč a šel si hrát na středověkého hrdinu jenom jí pro radost.

Zato Ian šermoval, jezdil na koni, vyprávěl středověké příběhy plné intrik, a také mluvil výborně francouzsky, úplně jako roditelý mluvčí. Když bral Alex do muzea, vždycky jí vyráželo dech, s jakou lehkostí čte ve zlatě zdobených stránkách nesrozumitelných latinských rukopisů, které jí jako malé holčičce připomínaly kouzelné knihy nějakého čaroděje z dávných dob.

Ian dokonce i vypadal jako nějaký románový hrdina. Byl vysoký, statný a nosil dlouhé vlasy, které se k němu hodily. Klidně by mohl hrát potulného rytíře ve filmu, pokud by jeho obvyklý úsměv neprozradil, že v sobě nosí klid muže smířeného se světem.

Byl to šťastlivec. Alex záviděla ženě, se kterou žil, přestože ji nikdy neviděla. Ian o ní nemluvil, ale z různých náznaků v jeho hovorech pochopila, že se ve strýčkově životě vyskytuje nějaká žena, kterou vroucně miluje.

Kdoví, kdo to je, a proč ji nikdy nepřivedl s sebou. Občas Alex přepadlo dokonce i podezření, že má Ian děti, ale byly to jen nejasné dohady.

Tahle jediná tajemná stránka strýčkova jinak bezchybného života ho občas dostávala do sporů s Alexiným dědečkem, když ještě žil. Dědeček John Freeland byl armádní důstojník, svou racionálností a praktičností se podobal Danielovi, a tak Ianovi nikdy

neodpustil, že je takový tulák a že si tolik střeží své soukromí. Když byla Alex ještě malá, někdy kvůli tomu docházelo doma k neshodám, na něž si mlhavě vzpomínala.

Táta ale kvůli tomu naštěstí strýčka nikdy neotravoval.

I když měl její otec spoustu chyb, jeho předností bylo, že měl Iana rád jako opravdového bratra.

Naproti tomu Alex na Ianovi tak fascinovalo právě to tajemno. Tolikrát už nad tím přemítala, ale nikdy se neodvážila v tom příliš šťourat, protože se bála, že by to mohlo jejich vztah pokazit. Ianovo tajemství nakonec přijímali bez výhrad jak její otec a matka, tak i strýček Martin, Danielův mladší bratr, a právě tahle jejich bezmezná a upřímná důvěra ji ubezpečovala, že je všechno v pořádku.

Postupující čas na hodinách ji zase vrátil k jejímu hlavnímu problému: bylo skoro šest večer a místo toho, aby se připravovala na oslavu, se musela vrátit k učebnicím fyziky.

Ještě nikdy si nepřála být tak volná jako Ian a odjet do nějaké země na konci světa, daleko od otce a jeho nesmyslných příkazů. Přesto ale vstala a sesula se na židli, zpět do obležení sešitů toho nenáviděného předmětu. Pokud jimi nechtěla být obklopená i celé léto, neměla na vybranou. Právě tahle myšlenka ji rozčílila ještě víc, protože se cítila jako v pasti, zatímco se všichni ostatní šli bavit.

Všichni včetně Brada.

Sotva na to pomyslela, ucítila v očích bodavé slzy. *Tati, já tě nenávidím!* problesklo jí hlavou, když stiskla propisku.

2

*Saint Germain, severozápadní Francie
6. května 1233, čas soumraku*

Navzdory výhledu na zelenavou krajinu a mírnému jarnímu povětří si Marc de Ponthieu nikdy tolik nepřál být někde úplně jinde. Divže nepočítal kroky svého koně, které ho čím dál víc přibližovaly ke klášteru Saint Germain a vzdalovaly ho od turnaje v Auxi-le-Château. S přicházejícím večerem jeho nutkání otočit koně zpátky rostlo.

Nejraději by do něčeho ze zoufalství začal mlátit, kdyby to bylo jen trochu vhodné vzhledem k jeho postavení. Kvůli jedné hloupé nehodě při lovu se musel po celou dobu turnaje modlit s mnichy v klášteře. Bylo mu osmnáct, už deset let dělal panoše, a teď ho potrestali jako malého kluka.

A proč? Mohli mě tam nechat dělat slouhu, bylo přece tolik jiných možností, jak jsem mohl svou chybu odčinit, reptal si pro sebe, zatímco ho kůň nesl po cestě vedoucí mezi duby a jedlemi vstříc nudnému cíli.

Nějaký vnitřní hlásek mu připomněl, jak všem bylo jasné, že tvrdou práci nebo fyzický trest by snášel mnohem lépe než nečinnost a skutečnost, že ho postupně vykážali jako nějaké malé

děcko. A právě proto ho za trest poslali do kláštera. A právě proto byl v osmnácti letech pořád jenom panoš. Marc sklopil hlavu a černé vlasy se mu na ramenou zavlnily ve vlahém větru.

Každopádně to byl vzhledem k provinění nepřiměřený trest. Dobře, sice v případě toho rozzuřeného kance pořádně riskoval, ale nebylo to poprvé, kdy se pustil do trochu promyšleného rizika, a jako vždycky z toho vyvázl se ctí.

Hlas svědomí mu ale opět připomněl, že možná právě proto, že to nebyla jeho první, ale poslední z dlouhé řady podobných nerozvážností, s ním tentokrát jednali tak přísně.

Marc dozajista ještě neviděl svého otce tak rozrušeného.

Druhorozený syn hraběcího rodu Jean-Marc de Ponthieu, je- muž se přezdívalo Králův sokol, ztratil svůj pověstný klid a tvrdě se na něj za jeho nezodpovědnost a zbrkllost obořil. Také Sokolův přítel a Markův vychovatel, hrabě Henri de Grandpré, byl vůči svému panošovi přísný a souhlasil s jeho exemplárním potrestáním i za cenu toho, že se musel zříci jeho služeb při turnaji.

Marc si povzdechl a zadíval se skrze větve stromů na oblohu, ztemnělou po nádherném, ohnivě rudém soumraku.

Turnaj v Auxi-le-Château, pořádaný jeho strýcem, hrabětem Guillaumem de Ponthieu, měl být nejdůležitější za poslední roky. Účastnit se měl i král a všichni nejvznešenější šlechtici Francie se svými panoši, tedy až na jednu výjimku: panoše Marka de Ponthieu.

Cítil se zahanbený, ale ještě horší bylo pomýšlení, že zklamal svého otce.

Ale proč se tolik rozzuřil? Vždyť jsem to zvládl dobře, ne? Všechno bylo pod kontrolou.

Ale bylo to skutečně tak? Možná že to všechno tak skvěle pod kontrolou neměl. Koneckonců vážně riskoval a co bylo horší, vystavil napospas rozzuřenému kanci i náhončího a Beatrici, kteří

byli jen kousek od něj. I když to zvíře zabil, bylo to namáhavější, než očekával, a ještě k tomu všechny vyděsil.

Cítil se provinile. Prvorozená dcera jeho vychovatele byla ten den na lovu s dospělými poprvé. Měl na ni dohlížet, a místo toho ji vystavil nebezpečí. Nebylo divu, že ho pak potrestali tak tvrdě.

Vlastně to byl ale Beatricin nápad, aby se vzdálili od ostatních a prozkoumali neprobádanou část lesa.

Varoval jsem ji, že je to nebezpečné, ale nechtěla mě poslouchat. Celé odpoledne mi jen odmlouvala. Za každou cenu se chtěla hádat: to kvůli ní jsem polevil v ostražitosti.

Ale měl se toho vyvarovat. Opravdový rytíř by nikdy nepolevil, ani kdyby zkoušela jeho trpělivost sebenesnesitelnější dáma. A především by jí byl schopen zabránit v tom, aby ho dostala do potíží. On místo toho ještě jel první, když ho nařkla, že se bojí.

Ty jeden osle! spílal si a odmítal si přiznat, že i jeho samotného ten nápad prozkoumat odlehlé části lesa v skrytu duše lákal. Beatricina provokace mu pouze poskytla záminku, aby při tom nudném odpoledním lovu začal hledat rozptýlení.

Tyhle myšlenky ale potlačil a všechnu zlost obrátil jenom vůči ní. Nedala na sobě znát ani náznak lítosti, naopak se z jeho neštěstí dost možná ještě radovala. Byla to taková malá pomsta: jestli jí šlo o tohle, tak nepochybně uspěla, jenom ještě netušil, proč by to vlastně dělala.

Byla takhle zarputilá, sotva přijela do Auxi. Bylo to poprvé, co se dostala do společnosti, a chovala se úplně nemožně, tedy hlavně k němu. Dokud ale byli na panství rodiny Grandpré, vždycky si rozuměli. Přece se nemohla naštvat kvůli tomu, že se tentokrát netočilo všechno jen kolem ní, když tam bylo tolik jiných mladých francouzských šlechticů.

A už vůbec neměla důvod zlobit se na něj za to, že večer před lo-
vem tančil na hostině s Eugenií de Courtenay. Marc dělal Beatrici
doprovod vždycky, když se v domě jeho vychovatele konala nějaká
slavnost: snad už bylo načase, aby oba dva poznali někoho nového.

Navíc s Eugenií se mu tančilo lépe. Byl vyšší než většina jeho
vrstevníků a ona mu tak sahala aspoň po ramena, což se o třinác-
tileté Beatrici rozhodně říct nedalo. Eugenie byla taky půvabnější,
ženštější a vznešenější, měla blondáté, hladce rovné vlasy, které se
tolik lišily od Beatriciných měděných, neposlušných kudrlin.
Zkrátka už to byla opravdová žena s pevnými, plnými nadry
a svůdnými křivkami, které se jí rýsovaly pod vypasovanými šaty.

Marc se ovládl dřív, než by se jeho myšlenky dostaly ještě dál.
Tu poslední věc zpovědníkovi neřekne, jinak by ho po celý zbytek
pobytu v klášteře nechal jen o chlebu a vodě.

Znovu si povzdechl. Kdo ví, jestli ji ještě vůbec někdy uvidím.

Až turnaj skončí, Eugenie se s příbuznými vrátí na své panství,
takže příležitost ji znovu spatřit bude mít nejdřív až při další slav-
nostní události, samozřejmě pokud tam Eugenie vůbec přijede.

Promarnil jsem šanci.

Tohle ho ale nemrzelo tolik jako fakt, že přijde i o turnaj, kte-
rého se zúčastní taky jeho mladší bratr Michel, jeho bratrance
i kamarádi. Úplně si dovedl představit tu sváteční atmosféru,
vzrušení ze soubojů na kolbišti, majestátnost rytířů ve zbroji...
Propásne i úžasnou podívanou na vítězná utkání Králova sokola
a jeho družiny.

*Ty osle! A to všechno jen kvůli jedné malé holce. Laurent mi
bude dělat kázání ještě za dvacet let, řekl si a ušklíbl se při myšlen-
ce na svého kamaráda, prvorozeného syna hraběte de Bara, jenž
také patřil k Sokolovým panošům.*

Laurent de Bar měl ale bohužel plné právo mu domlouvat,
protože on sám by se vzhledem ke své rozvážnosti do takové

šlamastyky nikdy nedostal, ani kdyby ho provokovalo těmi nejhoršími urážkami světa tisíc Beatricí.

Marc se zlobil a záviděl svému kamarádovi, že dokáže zachovat chladnou hlavu. Laurent za celý svůj život neprovedl žádnou takhle zbrklou věc a Sokol s ním byl velice spokojený.

Možná je můj otec víc spokojený s ním než se mnou, pomyslel si, ale hned se snažil tu myšlenku zaplašit, protože ho zraňovala víc než ta ostuda.

Ozvalo se zafunění koně, který chtěl upoutat pozornost svého pána. Marc povolil otěže, ani si neuvědomoval, že je drží tak pevně. „Promiň, Aldore,“ řekl a nechal svého oře, aby si zvolil tempo sám.

Zvíře potřáslo světlou hlavou a Marc ho s láskou pohladil na krku: Aldora mu daroval otec a Marc ho zbožňoval, protože se oba moc rádi proháněli s povolenými otěžemi po lukách vzdálených od všech osad. „To mě mrzí, že kvůli mně přijdeš o turnaj i ty. Mohli jsme se spolu na kolbišti pěkně vyřádit.“

Kůň pohnul hlavou, jako by chápavě přikyvoval.

Ted' už je ale pohroma na světě, pomyslel si Marc.

Stezka ho vyvedla ven z lesa, kde se rozprostírala rovina bez stromů, nad níž se tyčila malá vesnička Saint Germain. Klášter se nacházel uprostřed zahrad a pěstěných ovocných sadů, jen pár set metrů od vesnických příbytků. Už se připozdívalo a vzduch začal prostupovat vůně noci.

Marc dospěl se sklopenou hlavou k cíli své cesty. Když sesedl z koně před klášterní branou, připadalo mu, jako by na něj čekala obrovská klec.

3

*Phoenix, Arizona, Spojené státy americké
7. května, blízká budoucnost, 9:30*

Táta Daniel se připravoval k odjezdu na konferenci do Kanady a maminka Jodie se ho nejdříve chystala doprovodit na letiště a pak se cestou zpátky i s Gabem zastavit u svých rodičů.

„V lednici jsem ti nechala oběd, koukej ho sníst,“ opakovala jí už nejmíň postě, zatímco procházela domem sem a tam, aby se ujistila, že mají všechno nachystané. „Ne že se budeš cpát jen chipsy, čokoládou a podobnými věcmi.“

„Nezdá se mi, že bych se musela bát, že ztloustnu,“ odpověděla Alex, a zatímco se opírala o zárubeň dveří pokoje, sevřela v dlaních své hubené boky ukryté pod džínami a dlouhým tričkem.

„O tohle nejde a ty to víš. Všechna tahle svinstva nedělají člověku dobře, a navíc ani nepomáhají v soustředění.“

Aspoň pomáhají zvednout náladu, pomyslela si Alex, ale nahlas to radši nevslovila.

Mihnul se kolem ní Gabe, aniž by zvedl oči od své přenosné videohry. „Hezký učení,“ přerušil posměškem elektronickou hudbu, která vyhrávala na pozadí jeho věčných virtuálních zápasů v basketu.

„Táhni, skrčku jeden, nebo dostaneš pár facek,“ zařvala Alex. V tu chvíli už byla nebezpečně blízko k tomu to udělat doopravdy. Možná proto, že Gabe byl, co se týče fyzických rysů i oblíbenosti v číslech, přesná zmenšená kopie jejich táty.

Gabe pokračoval, bez nejmenší známky strachu, v chůzi ven do zahrady.

„Když budeš něco potřebovat, tak mi zavolej, ano?“ kladla jí ještě na srdce Jodie, když se vrátila z kuchyně.

„Dobře.“

„Kdybys mě hned nezastihla, můžeš zavolat strýčku Martino-vi. Říkal mi, že dneska odpoledne bude doma.“

„Tak dobře, ale uvidíš, že nic potřebovat nebudu,“ držela se Alex, aby neobrátila oči v sloup. Bože, vždyť jí bylo šestnáct, a oni s ní jednali pořád jako s malou holkou.

Daniel zaparkoval auto na cestě před domem a pak vešel dovnitř. „Všichni připravení? Nechci zmeškat letadlo.“

„Všichni připravení,“ odpověděla mu Jodie a odhrnula si vlasy, které jí sklouzávaly k rošťáckému nosu, navlas podobnému nosu její dcery.

Daniel vzal kufr a na Alex se usmál. Byl to hezký blondatý muž atletické postavy, v jehož jasných očích se zračila laskavost. „Tak se uvidíme za čtyři dny, slečinko.“

„Vynasnažím se ti dát jen samé dobré zprávy, až se vrátíš,“ opáčila Alex suše.

„To zvládneš, tím jsem si jistý. Když chceš, tak jsi hvězda.“

Alex neodpověděla. Byla ještě příliš rozzlobená, aby dokázala ocenit kompliment. Za deset minut se už dívala, jak se auto jejich rodičů po cestě vzdaluje.

Konečně mám celý dům pro sebe, řekla si, když se vrátila dovnitř. *A teď abych se šla zase učit.*

Krátce po poledni ohlásil počítač příchozí videohovor. Alex

zvedla oči od sešitu a poznala profilový obrázek Debbie Newmannové.

Teď ne. Zkazí ti celou neděli, ozval se varovně její šestý smysl.

Nejdřív ji napadlo, že to nevezme, ale zvědavost nakonec zvítězila. Stiskla klávesu pro přijetí hovoru.

„Ahoj, už jsi vzhůru?“ ozvala se Debbie z reproduktorů monitoru.

„To bych řekla, už tři hodiny se učím,“ odvětila Alex a dál si podtrhávala v sešitě svítivým zvýrazňovačem. „Zato ty jsi nějak brzy na nohou po tom slavném včerejšku.“

„Co je s tebou, schováváš se nebo co? Zapni si webkameru!“

Alex si odfrkla, stiskla na klávesnici další tlačítko a na místě profilového obrázku se objevil kulatý obličej Debbie Newmannové, za nímž se rýsovaly kontury jejího pokoje. Byla ještě v pyžamu, kolem opuchlých očí měla tmavé zbytky stínů a řasenky. Blondaté vlasy měla sepnuté barevnou gumičkou. „Tak tady tě máme,“ zvolala. „Vypadáš nějak čerstvě takhle v neděli po ránu! Jak to děláš, že jsi tak ve formě?“

„Vzorný život přidává na kráse, to nevíš?“ odvětila Alex a ušklíbala se. „Včera jsem byla v posteli už v deset.“

„Tak to já šla spát až ve čtyři. Jsem totálně vyřízená, to mi můžeš věřit.“ Debbie si poposedla na židli. „Škoda, že jsi tam nebyla. Přišla jsi o super oslavu.“

Alex se připravovala na nejhorší. „To si umím představit,“ odtušila a ani kamarádku nepobízela, aby pokračovala. Debbie hned spustila a mluvila bez přestávky nejmíň deset minut, aniž by vnímala kamarádčiny jednoslovné odpovědi. Popisovala, jak byla zahrada vyzdobená, jaké se podávaly sladkosti a chlebíčky, jaká hrála hudba, co měly na sobě všechny holky ze školy... a nebyla vůbec k zastavení.

Alex se rychle vzpamatovala a její nálada klesala k bodu

mrazu. Fakt to musela být skvělá oslava a ona ji jako jediná propásla. Ještě pořád se litovala, když zaslechla větu: „Jo, a když jsme u toho, hledal tě včera Brad.“ Cítila, jak jí poskočilo srdce.

„Vážně?“

„Nevěděla jsem, že jste měli mít rande,“ sondovala Debbie.

„No, prostě jsme si řekli, že se tam někde potkáme, to je celé,“ odpověděla Alex příkřeji, než sama chtěla.

„Aspoň že tak, to jsem si nemusela dělat starosti. Bála jsem se, že si pomyslí, že ses na něj vykašlala, no a tak...“

„Co a tak?“

„Připadalo mi správné uvést na pravou míru, že to není tvoje vina, že jsi na tu oslavu nepřišla. Vysvětlila jsem mu to s tvým tátou a to ostatní taky.“

Alex měla chuť ji zaškrtit. „A co on na to?“

„Nic zvláštního, pochopil to.“

A *rozesmál se*, pomyslela si Alex a málem si zabořila hlavu do dlaní, včas se ale zarazila. Místo toho si pohrávala se zvýrazňovačem.

„Chápal to, no vážně. Od někoho jako on bych to nečekala. Říkal, že se s rodičema ze stejného důvodu taky už mockrát pohádal. Ani bych mu to nevěřila, kdyby to neopakoval i před Emmou.“

„Před kým?“ vykulila oči Alex.

„Emmou Carterovou. Brad s ní byl celý večer. Viděla jsem je spolu i tancovat. Vypadalo to, že se dobře baví.“

Alex měla zničehonic pocit, jako by se jí zastavilo srdce. Soustředila se na tu představu tak silně, až jí v sevřené dlani prasklo víčko zvýrazňovače.

Brad ji tam nenašel a hned hledal útěchu u Emmy Carterové?

Dovedla si to živě představit: blondátá Emma, co má rty v tvaru srdce, veliké modré oči a je vždycky dokonale oblečená... Sama

přece s oblibou prohlašovala: „Perfektní příležitost si žádá perfektní outfit.“ A taky ten outfit pokaždé obepínal jako druhá kůže její plné křivky, jimiž bez výjimky oslňovala všechny kluky na potkání a jimiž se Alexina hubená, chlapecká postava rozhodně pyšnit nemohla.

Ti chlapi. Jde jim jen o vzhled. A Brad si s nimi může podat ruku.

Alex píchlo u srdce a ani nevěděla, jestli zklamáním, nebo spíš vztekem. „Hele, musím se jít zas učit, jinak to do zítřka nikdy nedodělám.“ I když úplně zuřila, snažila se mluvit co neklidněji.

Debbie to chladné rozloučení zamrzelo. „No jasně... Pro-miň, zapomněla jsem, že máš domácí vězení. Uvidíme se teda zítra ve škole.“

„Tak ahoj zítra,“ odbyla ji Alex.

Videohovor skončil a zmizel i Debiin profilový obrázek. Alex zůstala ještě chvíli nehybně sedět, ale pak už opravdu vybouchla. „Tak tohle mi zaplatíš, tati! Všechno je to jen tvoje vina!“ vykřikla a v tu ránu byla na nohou. Místo na učebnice fyziky teď myslela jen na Brada po boku Emmy.

Najednou se v pokoji úplně dusila. Aby popustila uzdu vzteku, běhala Alex chvíli nahoru a dolů po schodech v celém domě. Když se zastavila, skončila přímo v otcově pracovně. Rozhlížela se po místnosti, jako by tam byla poprvé v životě: u okna stál psací stůl s počítačem, který byl položený na hoře papírů. Další počítač stál v přítmi na osamoceném stolku. Stěny obklopovaly police plné knih, nejčastěji vědeckých publikací. Její otec ještě pořád nedal dopustit na tištěné texty.

„No jasně, všude samá fyzika,“ soptila Alex. Vzala do rukou jeden obzvlášť těžký výtisk. „*Základy moderní fyziky*,“ přečetla nahlas. „Vsadím se, že je to světový bestseller!“

Mrštila knihou o zem, vzala další a udělala s ní to samé, a pak znovu a znovu. Po pár minutách se podívala dolů a uviděla množství knih rozházených po podlaze. Najednou ji napadlo, že je možná poškodila a začala se cítit provinile. Sklonila se, aby je posbírala a připadala si pitomě. Chtěla se tátovi pomstít, ale nepovedlo se jí to. Zůstala nehybně stát s knihami v rukou a nevěděla, co s nimi.

„Hnusná fyziko, já tě tak nenávidím!“ křikla a uvnitř zápasila s nutkáním nějakou knihu zničit, ale zároveň se bála poškodit třeba jen jedinou stránku. Nepříliš citlivě prolisovala první knihu a zjistila, že na některých stránkách je text různě podtrhaný. Někde byly vloženy záložky, které proházela, jak ji napadlo. „Je mi líto, tati, nějak jsem ti to zalistovala. Asi to budeš muset všechno přečíst znova,“ řekla s pocitem zlomyslného zadostiučinění.

Vrátila knihu na polici a vzala další. V té žádné záložky nenášla, a tak jí aspoň vyměnila obálku s třetí knihou v pořadí. Sice pořád cítila, že to, co dělá, je ubohé a skoro i směšné, ale nepřestala s tím. Aby její zlost jen tak neochladla, soustředila své myšlenky jen na Brada a na tu promarněnou šanci. Vrátila na polici všechny knihy, které předtím rozházela po zemi, přičemž se v nich snažila pod rouškou zdánlivě dokonalého a ničím nedotčeného pořádku udělat co největší zmatek. Jejímu otci bude trvat hodiny, než některé z nich najde.

Dobře mu tak, opakovala si celou dobu. Postavila se na špičky, aby dosáhla na vyšší police. Teď knihy rozeznávala spíš po hmatu a vybírala je náhodně. Najednou jí jedna kniha skoro spadla na hlavu, protože jak ji brala jenom špičkami prstů, nepoznala, že je mnohem těžší než ty ostatní. Byl to masivní svazek, skoro třikrát větší než obyčejná kniha, a tvořily ho silné, ručně svázané listy: vypadalo to jako moderní reprodukce středověkého rukopisu zdobeného miniaturami, jehož stránky různých rozměrů a umně

zažloutlá patina budily dojem, že jde o dílo z dávných dob. Muselo stát celé jmění. Alex jí listovala a obdivovala živé, zlatě zdobené miniatury. Její vztek na chvíli vystřídal údiv.

Tahle kniha je Iana, odtušila, když se dotkla nesmírně propracovaného zdobení stránek. I samotný text hustě psaný dokonalým gotickým písmem působil zdobným dojmem. Slova ve větách byla tak blízko u sebe, že je od sebe pouhým okem málem nešlo rozeznat.

Alex litovala, že neumí latinsky. Prohlížela si stránky jednu po druhé, až se dostala téměř do poloviny. Mezi sloupci textu spatřila miniatury krajin, měst, zámků a portrétů mužů a žen, kteří vypadali okázale a vznešeně. Jeden portrét ji zaujal. Zobrazoval mladou ženu v bílém šatu, na němž byly zlatě vyšívané lilie. Měla dlouhé plavé kadeře a tvář anděla. Zaměřila se na řádky pod tím portrétem, ale to, co v nich stálo, rozluštit nedokázala. Poznala jen jedno datum psané římskými číslicemi, ale už si nepamatovala, jak je přečíst. Jediné, co se jí podařilo odhalit, bylo jméno: *Isabella*, nebo jí to tak aspoň připadalo.

„Ať jsi byla kdokoli, musela jsi být úžasná,“ řekla směrem k portrétu.

Najednou z knihy vyklouzl jeden list a spadl na zem. Alex položila knihu na psací stůl a shýbla se. Byl to obyčejný, perem popsaný list papíru, na němž poznala Ianův elegantní rukopis. Na těch řádcích stálo:

Tahle kniha je pro mě prokletí. Vím, že bych ji měl zničit, ale nedokážu to. Nechávám ji tobě. Udělej s ní, co chceš, ale už mi ji nikdy neukazuj. Ať už o ní raději nikdy neslyším.

Pod tím bylo v rohu papíru něco připsáno úplně jiným rukopisem, který patřil systematickému Danielovi:

Nic víc tam nebylo.

Alex se znovu zadívala na knihu, tentokrát ji však vedla palčivá zvědavost. Ianovi se vůbec nepodobalo, že by chtěl nějakou knihu zničit. Tím spíš, když šlo o reprodukci starodávné, navíc tak krásné písemnosti. Takové vydání muselo být velmi vzácné, ale přesto Ian knihu nechtěl už ani vidět a Daniel ji s pečlivostí sobě vlastní uschoval v knihovně.

Alex začala znovu listovat těmi zdobnými stránkami a spoustu jich přeskakovala v naději, že najde nějaký klíč, díky kterému by aspoň něco pochopila, ale kniha se zdála být od začátku do konce úplně stejná: byl tam jen text v latině, portréty a miniatury. Byla z toho zmatená a ještě jednou si přečetla ten list papíru, v němž ji zarážela ta dvě nesrozumitelná slova.

Vypadá to jako heslo, napadlo ji a zadívala se na počítače, zvlášť pak na ten osamocený v zadní části pokoje. Co si pamatovala, tak v tom rohu stával vždycky. I když měl hardware snad z pravěku, nikdo se nikdy nezmnínil o tom, že by se měl dát pryč, a vlastně na něj ani nikdy nechodil nikdo jiný než Daniel Free-land. Alex se o to nikdy moc nestarala, stejně by nevěděla, co dělat s takovou vykopávkou.

Došla ke stolku. Na policičce vedle monitoru ležely dvojce staré virtuální brýle, sada sluchátek a rukavice z optických vláken, které se ještě normálně používaly v 3D hrách na domácích počítačích. Ještě jednou se podívala na papír. I když tomu moc nadějí nedávala, stejně to musela zkusit.

Posadila se a počítač zapnula. Ozvalo se tlumené hučení; mírně řečeno to bylo dost *retro*. Uběhla snad věčnost, než se na monitoru ukázalo logo výrobce. Dole byla stará lišta s programy, jako třeba Noe, a také pár standardních ikon pro přístup do příslušenství

počítače. Objevil se malý obrázek hodin, hned zase zmizel, a pak už se nic ani nepohnulo a počítač čekal na libovolný příkaz uživatele. Ze středu obrazovky čněla jediná ikona: futuristické písmeno H, pod nímž bylo napsáno *Hyperversum Next*.

Ten název Alex znala. *Copak je v tom počítači jen jedna hra?* pomyslela si zaraženě.

Hyperversum byla velmi slavná počítačová hra, která za dvacet let své existence došla už k patnácté verzi. Měla neskutečný úspěch ve světě virtuální zábavy, vydělala miliony dolarů a pořád se držela na vrcholu všech prodejních žebříčků. Její poslední verze se jmenovala *Hyperversum Ultimate*, takže *Hyperversum Next* musela být starší edice, na půli cesty mezi tou první a tou aktuální. Je možné, že ty další verze už na takhle starém počítači nefungovaly, a její otec je tam tedy nenainstaloval. Alex prozkoumala všechny složky toho starého krámu, ale pak už musela s jistotou uznat, že na počítači nejsou kromě té hry nainstalované žádné jiné programy.

Název *Hyperversum* v sobě snoubil slova *hyper* a *universum*: šlo o systém virtuální reality, jenž uměl napodobit jakékoliv místo na světě v jakémkoliv úseku dějin a zprostředkovat tak dobrodružství podle všech možných scénářů. Hráč si nasadil virtuální brýle a rukavice z optických vláken, vytvořil si dle libosti nějakou postavu a už si mohl připadat, jako by v těch virtuálních, počítačem stvořených světech skutečně žil.

Alex se to odhalení dotklo: její otec hrál historickou hru, a nikdy jí o tom neřekl ani slovo. Klikla na ikonu a spustila program. Na obrazovce se objevil svítící nápis:

HYPERVERSUM NEXT

System is loading. Please wait...

Alex si nasadila virtuální brýle a rukavice. Jak se dalo čekat, téměř okamžitě se jí před očima objevila kolonka přihlášení:

VRAŤ SE DO HRY

uživatelské jméno: daniel.freeland

heslo uživatele: _

heslo hry: _

Kdo ví, jestli na tomhle křápu vůbec funguje normální hlasové ovládání? ptala se sama sebe Alex a vyslovila první ze dvou hesel, která byla na papíře. S každým vysloveným písmenem nebo číslem se za kurzorem objevila hvězdička. „Zahájit hru,“ řekla, když jí systém nabídl možnosti. Brýle se rozsvítily a začalo odpočítávání. Najednou byla tma a následně se objevil nápis:

System loaded.

Game ready.

„Start,“ poručila Alex.

Tma zmizela a kolem se začaly míhat animované obrazy: planeta Země se točila jako modrá koule v hvězdném prostoru. Nadhoře se objevilo odpočítávání, na němž se bleskovou rychlostí měnila písmena a čísla. Země se zastavila v jednom určitém bodě. V tu chvíli se ustálilo i odpočítávání a ukázal se rok: 1233 n. l.

Táta hraje hru, co se odehrává ve středověku, a pak má řeči u toho, že jdu na sraz fanoušků fantasy nebo že mám ráda meče a rytíře? pomyslela si Alex, ale potom si vzpomněla na zdobenou knihu na stole a pochopila, že má zřejmě s tou hrou souvislost: co když pojednává o té samé historické době?

Zničehonic se Země začala zvětšovat a Alex měla skoro pocit, že padá. Dostala se přes vrstvu mraků a začala rozeznávat

krajinu. Spatřila Evropu, potom Francii, a nakonec kraj na jejím severozápadě. Pak se všechno znovu zastavilo. Na pozadí se začala lehce linout středověká hudba a spolu s ní se objevil zářivý nápis:

Game ready to start.

Alex se ještě chvíli rozhlížela pomocí 3D brýlí. „Statistiky hry,“ dala příkaz. Nic se nestalo. „Help,“ zkusila to znovu. Před brýlemi se ukázalo svítivě zelené jablko, které se líně vznášelo ve vzduchu. Alex pochopila, že je to ikona, natáhla ruku skrytou v rukavici z optických vláken a dotkla se virtuálního jablka. „Zobrazit hráče.“

Jablko změnilo barvu, celé zežloutlo, vycházelo z něj ještě jasnější světlo a ve vzduchu se zobrazila čísla, písmena a zářivé grafy: vypadalo to jako běžné herní statistiky jakékoliv počítačové hry.

Alex si nevšímalá seznamu NP, tedy nehrajících postav, místo toho našla mezi HP (hrajícími postavami) jediné jméno: Daniel Freeland. Ta postava byla vytvořená přesně podle jeho představ a podoby, měla stejné jméno, výšku, stavbu těla, vzhledové rysy i věk odpovídající skutečnosti. V popisu postavy bylo napsáno jednoduše „rytíř“.

„Jasně, pan tajemný rytíř!“ neudržela se Alex.

To, jak se k ní otec choval, jí teď přišlo ještě nespravedlivější. Nebyla tedy pravda, že nemají žádné společné zájmy: určité by se aspoň jeden našel, ale on ho před ní pečlivě zatajoval. Rozhodl se, že ji bude od svého malého tajemství držet dál.

Ale proč? ptala se Alex a mrzelo ji to mnohem víc než ta hádka kvůli pětce z fyziky.

Aby se té nesnesitelné myšlenky zbavila, začala si pohrávat s nastavením nové hry. Vytvořila novou HP a navolila si její

vlastnosti. Bylo to snadné, protože hra měla standardní příkazy, byly jenom na obrazovce jinak rozmístěné.

Její postava se ocitla ve francouzské krajině a otáčela se kolem své osy jako figurína, která pomalu získává přesnou podobu. Hra měla nepřeborné množství galerií, z nichž se daly vybírat charakteristiky postav: z dlouhého seznamu obrázků si mohl každý dle své libosti zvolit různé velikosti očí a úst, tvary nosu a obličejů, typy vlasů a detaily oblečení.

Alex vytvořila chlapce svého věku se stejnou stavbou těla a stejným obličejem. Udělala mu tmavé oči a mahagonové vlasy, jaké měla ona sama, a pokřtila ho jménem Alex. Rozhodla se, že to bude panoš, a oblékla ho do šedých, trochu anonymních šatů, na hlavu mu dala baret, pod kterým mohl schovat své dlouhé vlasy. Když to dokončila, dívala se na svého virtuálního dvojníka. Mohla by to klidně být ona v přestrojení za kluka, připravená vyrazit na další sraz fanoušků fantasy. Ta poslední myšlenka jí připomněla, že ji tam její otec nechtěl doprovodit.

„Vypadá tak smutně,“ řekla směrem k virtuálnímu panošovi, přestože věděla, že ta skutečná bolest je v její hlavě, ne v tom, co jí ukazovaly 3D brýle. Zkusila trochu oživit barvy na kapuci přehozené přes ramena. Změnila jí barvu na hezky sytě modrou a na ramenou ji teď zakončovaly vyšívané okraje. Vypadala přesně jako kostýmy ve starých filmech o Robinu Hoodovi.

Žádná velká změna, napadlo ji, i když postava měla živý výraz a usmívala se na ni jako odraz v zrcadle.

„Tak jo, panoši Alexi, jdeme prozkoumat tátovo středověké tajemství.“

Z několika nápisů se daly vyčíst vlastnosti hry:

město: Châtel-Argent
území rodu Montmayeur

kraj: Pikardie-Artois
Severozápadní Francie
stát: Francie
datum: 7. května 1233
hodina: 12:45:22

Datum a čas se shodoval s tím aktuálním, samozřejmě s výjimkou letopočtu. Bylo to zvláštní vzhledem k tomu, že hra byla nějakou dobu vypnutá. Teoreticky by měla mít v paměti datum dne, kdy se hrála naposledy. Ledaže by existovalo nějaké automatické propojení s hodinami počítače.

Hrát takovou hru s dnešním datem a hodinou je úplně jako vrátit se o několik století zpátky v čase, pomyslela si Alex.

„Kde jsi tak mohla před osmi sty lety v tuhle hodinu být?“ zeptala se svého minulého já.

Určitě ne tady, zavřená sama doma, odpověděla si s hořkostí. *Kde bys teď chtěla být? Daleko odsud. Teď, zítra, už napořád.*

Vzpomněla si na zkoušení z fyziky, na které se dřív nebo později měla začít znovu učit.

Nezasloužíš si, abych to dělala jen kvůli tobě, tati. Na nějaké zkoušení se zítra pěkně vybodnu. Půjdu místo toho někam úplně jinam, přesně jako teď v té tvojí hře.

Změnila ve hře datum a přenastavila ho na následující den. A protože se pořád ještě snažila dělat otci naschvály a co největší zmatek ve věcech, změnila taky místo a namátkou si vybrala jeden z bodů na ploše francouzského kraje nacházejícího se o trochu níže.

„Zahájit hru.“

Rychle se ještě podívala na cíl své cesty. Jediná věc, která byla seshora vidět, byla malá vesnička v Pikardii, kterou obklopovaly lesy, pak už 3D brýle ukázaly popisek:

Clois
Území rodu Ponthieu
Pikardie

Na časovém odpočítávání začaly ubíhat minuty a vteřiny od data:
8. května 1233, 12:48:58.

4

*Saint Germain, severozápadní Francie
8. května 1233, třetí hodina*

Jeden a půl dne na modlení a zpytování svědomí bylo víc než dost. Marc osedlal Aldora ve stáji kláštera. Litanií, žalmů a mší už měl po krk a ty dvě večere v klášterní jídelně, kdy při jedení chleba a zeleniny jeden z mnichů předčítal pasáže z Bible, na něj byly až moc. Ani ten sebehorší poklesek nemohl ospravedlnit takhle krutý trest, a přesto po něm žádali, aby to tam vydržel ještě další čtyři dny.

Musím odsud pryč, aspoň na jeden den, řekl si, když k sedlu připevnil ranec s tím nejnnutnějším, co mu pomůže přečkat nějakou dobu v lesích.

Tu noc, ještě než se mu podařilo v té smutné klášterní cele usnout, o tom dlouze přemítal. A nakonec se rozhodl: vyrazí se někam podívat a vrátí se těsně předtím, než mu bude končit jeho nucená izolace. Pro mnichy si vymyslí nějakou věrohodnou výmluvu, stejně jim zatím vždycky říkal jen pravdu. Myslel si, že tam má zůstat jen do nedělního večera, takže i kdyby ho viděli odjíždět, nedělali by mu žádné problémy; maximálně se pak budou divit, až ho uvidí se ve čtvrtek večer zase vracet.

Když si dá dostatečný pozor, aby ho po cestě nikdo nepoznal, jeho otec ani hrabě Grandpré se nikdy nedozví, že neposlechl jejích příkazy.

Jestli zůstanu v téhle kleci, tak se z toho zblázním, opakoval si, aby sám sebe přesvědčil, ale i tak dobře věděl, že pravý důvod jeho útěku je turnaj konající se pozítří na zámku v Auxi-le-Château.

Nepřiznal to ještě ani sám sobě, ale měl už úplně jasný plán. Oblékl se do svých neobyčejnějších, nepohodlnějších, anonymně šedých šatů s tmavou kapucí přehozenou přes ramena; meč měl dobře připevněný k sedlu a na opasek si místo něj zavěsil obyčejnou dýku. Takhle vypadal jako každý druhý kluk. Pozornost by mohl vzbudit jenom jeho vysoký vzrůst, ale to ho moc netrápilo. Na turnaji bude takový mumraj, že si ho stejně nikdo nevšimne.

Připadalo mu směšné potloukat se v přestrojení po území svého strýce Guillauma, ale ve chvíli, kdy to plánoval, ho to nijak neodradilo. Nedokázal by být někde zavřený a odříkávat žalmy, když měl každou chvíli začít turnaj.

„Tentokrát jsem si opravdu všechno dobře promyslel, co ty na to, Aldore?“ zeptal se oříškově hnědého oře, zatímco naposledy kontroloval výbavu a postroj. Kůň zařehotal, pohodil hlavou a zadíval se na něj svýma chytrýma očima. Zdálo se, jako by slovům svého pána přitakával.

Marc se pousmál. „Tak vzhůru na cestu.“

Sotva se ocitl za branami kláštera, zmocnil se ho pocit viny, zároveň si ale připadal úžasně volný.

Venku byl nádherný den. Slunce svítilo vysoko na jasné obloze a ve vzduchu bylo cítit jaro, které už v plné síle hrálo krajinu. Marc nechal svého nezkrotného koně cválat s povolenými otěžemi, aby mohli oba plnými doušky dýchat vůni rozkvetlých luk. Aldor se

nenechal pobízet dvakrát. Běžel po lukách jako blesk, přeskakoval křoviny a jedním skokem překonal potok, který tudy protékal. Když zpomalil tempo a vydal se klusem podél hranic lesa, Marc se rozjařeně smál.

Když Aldora nasměroval do stínu dubů, cítil se Marc v dokonalé harmonii se sebou samým i se světem.

Bylo krásně. Byl volný. Čekal ho turnaj. Už to nemohlo být lepší.

Začal si prozpěvovat nějakou veselou melodii a užíval si každou píď cesty. Pocit viny už byl zažehnaný.

Neměl naspěch, a tak si bude moci cestou do Auxi-le-Château udělat zastávku na jídlo. Bude spát pod širým nebem v blízkosti zámku, do města vkročí až za jasného ranního světla a vmísí se do turnajové vřavy, aby nepropásl první souboje na kolbišti.

Turnaj bude zahajovat jeho otec, jak se na domácího šampiona slušelo. To on držel jméno rodu Ponthieu na vrcholu slávy už roky, od té doby, kdy se hrabě Guillaume rozhodl soustředit pouze na povinnosti, které jako hlava celého rodu měl. Marc se nemohl dočkat, až bude moci znovu obdivovat hrdinské činy, které Králův sokol se svým bílo-modro-stříbrným erbem předvede na kolbišti.

„Než se tam dostaneme, zbývá nám ještě spousta času na pořádnou projížďku,“ oznámil Aldorovi a v duchu si prošel plán. Hned na začátku se zastaví ve vesnici Clois s výtečným hostincem, kde dělají vyhlášenou polévku a medové sladkosti. Pak bude pokračovat v cestě lesem podél koryta klidné řeky a nazítří ráno už bude vjíždět do Auxi.

„Co ty na to? Vzpomínám si, že tobě se v Clois taky líbilo, hlavně to napajedlo u studny za kostelem.“

Kůň se zdál být s pokyny svého pána spokojený a vydal se určeným směrem. Marc ho nechal zvolit tempo a konečně si v sedle vydechl.

5

*Phoenix, Arizona, Spojené státy americké
7. května, blízká budoucnost, 13:08*

Ta hra byla pěkně nezáživná. Už uběhlo dvacet minut, a ještě se tam nic nestalo.

Ze začátku si Alex zvědavě prohlížela každé zákoutí té středověké vesničky, která v počítači s takovou věrohodností ožívala: úzké uličky lemovaly otevřené krámký, které byly vyzdobené jako ve sváteční den; malí rošťáci si hráli na plátcích kolem domů; ženy posedávaly na prahu, vyšívaly nebo kolébaly miminka v zavinoáčkách. Po ulicích chodili různými směry lidé, kteří si za uzdu vedli mezky a koně. Jiní zase táhli vozíky. V kostele se chystalo malé procesí na počest svátku svatého patrona města, spousta lidí tam byla oblečená v kutnách a tmavých pláštích s kapucí přes hlavu. Někteří z nich měli bizarní masky a všichni drželi tlusté svíce.

Jistě, vypadalo to sice všechno moc krásně, jenže na počítačovou hru to bylo přímo smrtelně nudné. Alex nechala svou postavu bloumat po té vymyšlené vesnici a nechápala, co na tom jejímu otci připadalo tak zábavné. Odfrkla si a posadila se na schod u dveří v rohu jedné méně rušné uličky. Jemně pohnula prsty

v rukavicích z optických vláken a její postava se lokty opřela o svá pokrčená kolena.

Naučit se s ní pohybovat nebylo vůbec obtížné: tahle verze *Hyperversa* se vlastně ani moc nelišila od jiných 3D počítačových her a vzhledem k tomu, že jich vyzkoušela už hodně, uměla si s tím poradit.

Musela ale uznat, že virtuální prostředí *Hyperversa* je opravdu realisticky vytvořené, a to i ve srovnání s mnohem modernějšími počítačovými hrami. Kdyby hráč mohl vnímat i hmatem a čichem, musel by si tam připadat jako ve skutečnosti, a tak není divu, že už od své první verze hra slavila takové úspěchy. Proč se tam ale ještě pořád nic nedělo, to zůstávalo záhadou.

Alex si vzpomněla, že změnila datum a umístění hry. Možná, že skončila na nějakém nevýznamném místě, kde byl zrovna klid: v počítačových hrách tohoto typu byl vždy nějaký prostor, v němž měli noví hráči možnost se naučit zacházet s postavami, aniž by je někdo hned zabil. Naneštěstí ale zapomněla, jak se jmenovalo město, které měl její otec v původním nastavení hry, a do statistik se jí dívat nechtělo. Snažila se v té změti postav najít něco, co by ji přimělo si vzpomenout, ale nepovedlo se.

Na konci uličky se ozval nějaký hluk. U jednoho z posledních domů z narůžovělého kamene stála skupinka lidí: byli to čtyři muži, dva z nich stáli a druzí dva seděli na koních. Ti stojící se přesunuli ke stranám vchodových dveří. Svým postojem připomínali tělesné strážce a Alex zvědavě nastražila uši. Ani se nepohnula, pokradmu si ty muže prohlížela a všimla si, že na sobě mají dlouhé tmavé pláště, stejně jako ti lidé v procesí na počest patrona, jenže na rozdíl od nich působili výhruzně a pořád se rozhlíželi kolem.

Snažila se jim podívat do tváře, ale bez úspěchu, protože k ní stáli zády nebo měli kapuce stažené do čela. Ten, který jako

poslední sesedl z koně, se na okamžik otočil, ale jedině, co se z jeho obličeje dalo postřehnout, byly pevné obrysy kožené masky. Pod pláštěm měl místo kutny tmavé šaty a meč.

Konečně začíná nějaké dobrodružství, napadlo Alex a dál předstírala, že ji vůbec nezajímá, co se děje.

Dva muži, kteří přijeli na koních, vstoupili do domu. Další dva zůstali hlídat u dveří, ale přítomnost Alexiny postavy jim nijak nevadila, zdála se jim zřejmě neškodná anebo si mysleli, že tam jen ve stínu rozložitých dveří pospává.

Do uličky zahrnul z hlavní cesty nějaký rolník s mezkem, na němž byl navěšen náklad pytlů. Strážci hned začali dělat, že spolu mluví, aby nevzbudili žádné podezření, a Alex toho okamžité využila. Předstírala, že ji probudil kolemjdoucí rolník se zvířetem, vyskočila a vydala se opačným směrem od těch pochybných chlápků. Když zahrnula za roh, pořádně se rozhlédla kolem a všimla si uličky, která byla souběžná s tou předchozí. Rychle uličkou prošla, dokud nepoznala, že stojí přímo za tím narůžovělým domem. Ze zadní strany měla stavba ve vyvýšeném patře pouze dvě okna beze skla a ještě s otevřenými okenicemi.

Alex se usmála. Zdi měly nepravidelný povrch a mezi jednotlivými kameny byly veliké škvíry: úplná hračka pro někoho, kdo holýma rukama zlézal ty nejtěžší stěny při volném lezení. A dá rozum, že natruc všem těm zákazům, které jí rodiče dávali ve skutečném životě, přidala své postavě lezecké schopnosti jako jedny z prvních, když ji vytvářela.

Tak se jdeme mrknout, co dělají Pánové X.

Zabralo jí pár minut, než vyšplhala k římse a vylezla na ni.

To bylo lezení jako z vystřižené z příručky, možná bych to mohla zkusit i ve skutečnosti.

Vstoupila do velké opuštěné místnosti plné skříní a polic. Na policích ve výši očí ležely rozházené pergameny, balíčky,

lahvičky, sáčky z hrubého plátna, prázdné nádoby a na sobě narovnané hliněné misky. Na druhé straně místnosti byly zavřené dveře.

Vypadá to jako nějaká laboratoř, odtušila Alex. Ta domněnka se jí potvrdila, když si všimla hmoždíře a malé váhy se závažími. Viděla i sušené bylinky, různorodé prášky a malá mumifikovaná zvířata v zavařovacích sklenicích, a bylo jí jasné, že se nachází v pokoji nějakého učenice nebo kořenáře. Na stole ležely otevřené knihy, na jejichž stránkách se vyjímaly obrázky rostlin a bylinek.

Vprostřed místnosti stál impozantní stůl ze zašlého dřeva, na němž byly další papíry, otevřené knihy, zhasnutá svítilna a malá dřevěná skříňka s několika řadami skleněných, korkem a voskem zazátkovaných lahviček. Každá z nich byla obalená suchými listy, asi aby při převozu nedošlo k jejich rozbití. Alexina postava jednu z lahviček uchopila a sundala z ní listy, aby se podívala na její obsah: byla plná nějaké bezbarvé tekutiny, která vypadala jako obyčejná voda.

Zleva bylo slyšet hluk zvenku, pronikající dovnitř malým okénkem mezi dvěma masivními skříněmi, které vedlo na dřevěnou střechu jednoho z krámků na konci ulice. Když se Alex podívala dolů, spatřila procházející kupce, hloučky klábosících žen a chlapce s kapucí na hlavě, který tudy projížděl na oříškově zbarveném koni se světlou hlavou.

Za dveřmi se ozvaly hlasy. Někdo přicházel. Uslyšela cvaknutí zámku.

Alex odhadla, že už nemá dost času, aby znovu zabalila lahvičku do listů a vrátila ji na místo. Zastrčila ji do kapsičky u pasu a doufala, že ji nikdo nebude postrádat, pak zavřela skříňku a začala hledat úkryt. Měla štěstí: jedna ze skříní byla poloprázdná a neměla žádné police. Její postava se tam stihla schovat jen tak tak, než se dveře otevřely.

Jo, teď to začíná být zajímavé.

Alex úplně bušilo srdce, i když to všechno bylo jen virtuální dobrodružství. Pohnula se tak, aby postava přiložila oko ke klíčové dírce, a tak mohla sledovat, co se v místnosti děje. Jako první vstoupil tlustý chlapík v pomačkaných, avšak okázalých šatech a s brokátovým baretem na plešaté hlavě. Měl dobytčí očka a umaštěnou tvář. Musel to být ten kořenář, protože v ruce držel klíče od domu. Za ním vstoupili dva muži, kteří přijeli na koni se strážemi. První si hned sundal kapuci a odhalil tak svou podlouhlou, hranatou tvář a tmavé vlasy po ramena. Druhý si ale nesundal kapuci ani masku. Masku neměla otvor pro ústa, což zřejmě mělo sloužit i k zakrytí pravého hlasu.

Kořenář dovedl hosty až ke stolu a položil dlaň na skříňku. „*Voilà, monsieur,*“¹ řekl francouzsky muži v masce. „*À l'heure, comme j'avais promis.*“²

Alex zjistila, že hra *Hyperversum Next* nepřekládá kromě hlasů na pozadí ani hlavní dialogy. Její otec nenastavil jako jazyk angličtinu, ale nechal NP mluvit řečí místa, kde se děj odehrává.

Asi aby nevyšel ze cviku? napadlo ji. V každém případě ji ale potěšilo, že je ve svém oblíbeném jazyce tak dobrá, protože zatím rozuměla bez obtíží každému slovu.

Muž v masce uchopil lahvičku, aby si prohlédl, co v ní je. „Jste si jistý, že to bude fungovat?“ zeptal se přísně, stále ve francouzštině. „Nehodlám s těmi vašimi podivnými patlaními riskovat.“

„Bude to fungovat, to vám přísahám,“ odpověděl kořenář a na tváři se mu objevil lstivý úsměv. „Viděl jste, jak působí.“

¹ Tady to je, pane.

² Včas, přesně jak jsem slíbil.

„A co když to nebude tak účinkovat?“ zeptal se třetí muž. „Co kdyby neumřel okamžitě?“

Alex zatajila dech.

„Postačí, když se vážně zraní, o zbytek se už postarám já,“ odpověděl muž v masce. „Lékaři dělají chyby, a ne vždycky dokážou zraněným zachránit život. Nějaká ta prozíravá komplikace při léčbě nás našeho problému zbaví, i kdyby ten lektvar selhal.“ Pečlivě znovu zabalil lahvičku do listů a vrátil ji do skříňky, kterou pak zavřel. „Navíc už nemůžu dál čekat. Musím si pospíšet, dokud je mladý a nemá dědice. Za pár měsíců už bych třeba nemusel mít příležitost.“

Jeho společník byl potichu.

Kořenář mu naslouchal bez sebemenší známky rozrušení.

„Dovolte mi, pane, abych vám řekl, že máte vážně za ušima.“ zvolal.

„Ať už je vaše oběť kdokoliv, jsem si jistý, že nikdo nepozná, co se ve skutečnosti přihodilo. Bude to smrtící a nezanechá to žádné stopy. Všichni si budou myslet, že to byla nešťastná náhoda.“

Muž v masce ho upozornil: „Pamatujte si, že jste mě nikdy neviděl.“

„Jistě, pane. Už jste si určitě všiml, že já se nikdy svých zákazníků na nic neptám, i když přijdou inkognito jako vy. Co se týče mě, nikdo po mně nikdy žádnou z těch lahviček nechtěl.“

Zdálo se, že muže v masce to přesvědčilo. „Zaplat' tomu muži,“ nařídil svému společníkovi. Zastrčil si skříňku pod plášť a odešel.

Kořenář se mu na rozloučenou uklonil, ale už si mnul ruce v očekávání peněz. Ještě než se stačil narovnat, třetí muž k němu ze strany přistoupil. Ve tváři měl kamenný výraz. Vytáhl nůž a podřízl mu hrdlo.

Alex si zakryla ústa dlaní.

Kořenář spadl na zem a oči měl vytřeštěné na svého vraha. Pohnul rty, ale vyšlo mu z nich jen zachroptění.

Krev stříkala všude okolo, zatímco se jeho tělo zmítalo v agónii. Alex ucítila její trpký pach a zvedl se jí žaludek. Najednou ji popadla závrať. Hned nato nabyla kontroly nad všemi svými smysly.

Skutečně cítila pach krve a chemických sloučenin v místnosti. Sáhla na dvířka skříně a prsty se skutečně dotýkala drsného dřeva. Na skrčených nohou pocítila váhu celého těla. Zvedla ruce k obličeji. 3D brýle už tam nebyly.

Počáteční údiv ale ustoupil panice. Alex tlačila rukama do stěn a připadalo jí, že se dusí. Byla uvězněná ve skutečné skříní, v místnosti, kde se zrovna stala vražda.

6

*Clois, severozápadní Francie
8. května 1233, mezi šestou a devátou hodinou*

V první chvíli zůstala úplně ochromená, srdce cítila až v krku a mohla sotva dýchat. Chtělo se jí křičet, ale samou hrůzou to nedokázala.

Ve skříni páchly chemické látky. Alex šátrala po jejích stěnách a přála si, aby se vypařily, jenže dřevo pořád zůstávalo děsivě hmatatelné. Zadívala se na sebe a zjistila, že je oblečená stejně jako její postava. Dokonce i vlasy měla schované pod baretem.

Ať už se stalo cokoliv, hra se proměnila v realitu. Všechno kolem ní už nemělo ten lehce umělý nádech, který byl pro 3D simulace typický, najednou bylo všechno skutečné.

Ne, tohle není možné! Tomu nevěřím! přemýšlela Alex.

Nějaký hluk zvenčí jí připomněl, že tam není sama. Že pár metrů od ní podřízli člověka. Při tom pomyslení ji zamrazilo po celém těle.

Kdyby ji ten vrah našel, jak se schovává ve skříni...

Alex se bála udělat sebemenší zvuk, a zatímco se okem znovu přiblížila ke klíčové dírce a vykoukla ven, snažila se bojovat s třásem celého těla.

Kořenář už se nehýbal, ležel uprostřed mazlavé a rudé kaluže. Vrah si k tělu klekl, aby o jeho oblečení očistil čepel nože. Když skončil, začal se vrtat ve svítelně na stole. Otevřel nádržku, její obsah vyлил na papíry a knihy a zapálil je. Počkal si, dokud neshoří na popel, a pak konečně odešel.

Alex vyrazila ze skříně, kde už nedokázala zůstat ani vteřinu. Ocitla se tváří v tvář mrtvému tělu a zavravorala. Nesebrala odvahu ho přeskočit a vrátit se oknem stejnou cestou zpátky. Kaluž krve se pomalu zvětšovala a sahala už skoro k jejím koženým botám. Alex udělala krok dozadu a vrazila do dveří skříně. Ozvala se dutá rána a nečekaný dotek na zádech ji vyděsil tak, že tlumeně vykřikla. Hned poté se rozrazily dveře a v nich stál vrah, kterého ten hluk přivolal.

Onen muž na ni šokovaně zíral. „A ty jsi krucinál kdo?“ Vytáhl dýku a rozběhl se kupředu. Alex začala křičet a utíkala k okénku mezi skříněmi. Podívala se dolů a spatřila střechu přilehlého domu. Přehoupla se přes římsu a skočila, akorát včas unikla vrahově natažené ruce, která už skoro chňapala po vlající kapuci jejího baretu.

Dopadla na nohy a vlna prudké bolesti jí projela kotníky. Krytina té dřevěné střechy se jí pod botami okamžitě shrnula a Alex sklouzla až ke kraji. Přistála na boku a jen tak tak se stihla přetočit, aby se nehty zachytila o spodek střechy a neskonečila dole, jenže vrah přeskočil římsu také a teď sestupoval směrem k ní, nohy v kolenou pokrčené, aby nespádl. Dýku pořád držel v ruce.

Alex se po střeše plazila po čtyřech, všude si zadřela třísky, ale podařilo se jí muži zase utéct a znovu se postavit na nohy. Jako zázrakem dokázala udržet dostatečnou rovnováhu a běžet pryč. Vrah zaklel, ale pak se jednou nohou zaklínil do střechy a chvíli trvalo, než ji vyprostil. Alex tak získala pár metrů náskok.

Nedívej se dolů! Nedívej se dolů! opakovala si a srdce cítila až v krku. Střecha už skoro končila. Na druhé straně uličky ale začínala další. Alex se rozběhla a skočila.

Moc krátký skok. Nohama na střechu nedosáhla, pouze o ni škrtl koleny a lokty, a pak sklouzla dolů. Nebyl tam žádný zachytný bod, jenom prázdno.

Žuchla přímo mezi košíky se zeleninou, z nichž aspoň polovina na ni popadala a zasypala ji. Málem z té rány omdlela. Najednou kolem ní všechno začalo drncat, zvenku byl slyšet zmatený rámus a křik, k němuž se přidalo vrzání dřevěných kol a koňské řehtání. Alex se snažila něčeho zachytit, aby nevyklouzla ven, obklopená zeleninou všeho druhu. Když se od ní hodná část zeleniny odkutálela, poznala, že je uvnitř vozíku uhánějícího obrovskou rychlostí do neznáma.

Marc nevěřil svým očím. Někdo, kdo zrovna skočil ze střechy, mu ukradl koně i s vozíkem prodavače zeleniny.

Seběhlo se to všechno tak náhle, že se nezmohl na žádnou reakci. Kupoval zrovna nějakou mrkev pro Aldora a stihl se akorát podívat nahoru, když uslyšel hluk ze střechy, pod kterou měl prodavač stánek. V okamžiku se vozík nekontrolovatelně řítit po ulici i s Aldorem, který byl k jednomu jeho konci uvázaný. Marc seděl v prachu na zemi a nezbývalo mu než sledovat všeobecně vzniklou paniku a zeleninu, která zůstala ležet v brázdě na zemi.

V tu ránu byl na nohou a z úst se mu draly snad všechny nadávky, které znal. Prodavač se rozčiloval kvůli ztracenému zboží a ukazoval střídavě na směr, kterým vozík zmizel, a na Marka, který byl pánem dalšího ukradeného koně; na rohu ulice se objevili ozbrojení muži v tmavých pláštích. Dalo se očekávat, že dříve nebo později někdo zavolá stráž.

Jestli mě poznají, otec mě pošle zpátky do kláštera a donutí mě rovnou vstoupit do řádu, napadlo v mžiku Marka. Nevšímal si prodavače, který na něj pořád volal, a rozběhl se napříč davem dřív, než se ho někdo pokusil zastavit. Zahnul do postranní ulice, celou ji proběhl a pak zabočil do další uličky. Nepřestával utíkat, ani když už měl jistotu, že zmizel beze stopy, a pokračoval známou zkratkou, která vedla na plácek za vesnickým kostelem.

Trasa ujíždějícího vozíku sice ústila do úplně stejného místa, ale s větší oklikou, díky níž mohl Marc získat cenný náskok. I kdyby zvířata běžela rychleji, měl šanci ke kostelu dorazit téměř současně se zlodějem a zabránit mu, aby vjel na cestu vedoucí z vesnice a zmizel v lesích.

Hodně také spoléhal na Aldorovu inteligenci: nikdy by nesnel, aby s ním jel někdo jiný než jeho pán, navíc až se vzpomátuje z prvotního šoku, určitě se pokusí osvobodit a dostat se na nějaké známé místo.

Marc si byl skoro jistý, že svého koně najde u napajedla za kostelem.

Alex vykřikla, když vozíku upadlo jedno kolo a skutálely se z něj poslední košíky se zeleninou. Nakonec se vykutálela i ona a skončila v prachu, kterého se nadýchala a začala kašlat. Očistila si oči od hlíny a viděla, jak tmavý kůň utíká dál a táhne za sebou zbytky vozíku. Druhý kůň oříškové barvy přetrhl provaz, jímž byl k vozíku uvázaný, a nedočkavě pohrabával kopyty na širokém prostoru, který se kolem rozprostíral. V mžiku ho přivolalo rozhodné zahvízdání. Alex zaslechla mužský hlas, ale na to, aby mu rozuměla, byla příliš rozrušená. Někdo se jistými kroky přibližoval a ozval se kovový zvuk čepele vytažené z pouzdra. Alex se přetočila na záda a proti světlu spatřila muže v kapuci, jenž jí mířil mečem na obličej.

„Ukradl jsi mi koně, ty zatracený zloději!“

Alex se snažila chabě bránit rukama zvednutýma před sebe. „Nezabíjej mě! Tak to nebylo, přísahám, že to tak nebylo!“

Ten neznámý vypadal zaskočeně. „Ale vždyť jsi jen malý kluk! A ještě k tomu cizinec!“ zvolal. „Ukaž se mi,“ přikázal mu nakonec.

Alex trochu svěsila ruce, i když na ni meč pořád mířil: neměla před sebou žádného muže, nýbrž vysokého chlapce, jen o něco málo staršího než ona. Obličej mu částečně zakrývala kapuce, ale jeho meč působil nebezpečně a zdálo se, že se ho nebojí použít.

„Nezabíjej mě, moc tě prosím,“ opakovala Alex.

Mladík si bedlivě prohlížel její prachem zašpiněnou tvář, křivě posazený baret a ofinu z tmavých, rozčepýřených vlasů. „Jsi skoro ještě dítě, nerostou ti ani vousy, a už si myslíš, že jsi zloděj. A ukradneš koně mně! Měl bych tě osobně odvést katovi, ona by tě přešla chuť stát se dospělým zlodějem.“

Když jí mečem namířil k nosu, Alex si znovu zakryla tvář rukama. „To nebyla krádež, ale nehoda! Já nejsem zloděj! Neubližuj mi!“

„Prý nehoda! Nejen, že jsi zloděj, ale ještě ke všemu lhář.“

„Je to pravda! Ta střecha byla moc strmá a já...“

„A ty jsi spadl jako ptáček! A úplně náhodou zrovna na prodavačův vůz.“

„Ale vážně je to pravda! Neubližuj mi!“ Alex se schoulila, jak nejvíc mohla, a jen čekala, kdy ucítí ostrou čepel. Už ji od ní dělilo jen pár centimetrů.

Mladík se ušklíbl, dlouze se zamyslel, a nakonec meč sklopil. „Možná máš pravdu: nejsi opravdový zloděj. S tvou odvahou bys nebyl schopný ukrást ani zatoulanou slepici.“ Znovu hvízdal a objevil se jeho kůň potřásající světlou hlavou. „Koukej

mazat a děkuj Bohu, že mám soucit s takovým mrňousem, jako jsi ty.“

Alex ho koutkem oka opatrně sledovala skrze své natažené ruce a viděla, jak se vyhoupl do sedla. Nechtělo se jí ani věřit, že ji skutečně nechal jít.

„Uděláš nejlíp, když hned zmizneš,“ poradil jí. „Ostatní asi nebudou tak shovívaví jako já. Radši uteč, jestli nechceš poznat katův meč.“

Po široké cestě se přibližovala početná skupina lidí. Něco pokřikovali. Někteří mávali holemi. Alex pochopila, že si pro ni jdou kvůli tomu pozdvižení na trhu a chtějí ji potrestat jako zloděje. Mohl mezi nimi být i ten vrah kořenáře.

Napřímila se. Kůň oříškové barvy byl už v dálce a jeho pán s ním. Znovu se zadívala na lidi, kteří se mílovými kroky přibližovali.

Ne, tohle je absurdní! Tahle hra musí skončit!

„Konec hry!“ poručila nahlas.

Nic se nestalo.

„Ukončit hru! Nouzové ukončení!“ poroučela Alex jedním dechem.

Dav lidí se dostával pořád blíž. I kdyby se hned dala do běhu, nejspíš už by to k ničemu nebylo.

„Help!“ zvolala Alex.

Zase nic.

„Help!“ sebrala všechny své síly k poslednímu výkřiku.

Marc se ohlédl za sebe. Odmalička znal anglickou řeč a poznal, že ten zlodějíček volal o pomoc. Nevěřil svým očím, když ho spatřil nehybně stát pořád na tom samém místě. A dav lidí už ho skoro měl.

„Co je to za pitomce,“ spílal mu polohlasně. Ještě na okamžik zaváhal, ale nakonec podlehl svému instinktu, což se mu

v poslední době stávalo až příliš často. Tryskem se vrátil zpátky. Dojel až ke zlodějíčkovi a popadl ho zezadu za šaty. „Naskoč si, ty blbče!“

Ten se sice snažil nasednout Aldorovi na hřbet, ale nesvedl to. Marc ho tedy vytáhl sám a přehodil si ho přes sedlo jako pytel brambor, zrovna ve chvíli, kdy se ho jeden zavalitý ozbrojený vesničan chystal popadnout. „Pryč odsud!“

Aldor vyrazil kupředu a unášel ty dva tryskem pryč od davu pronásledovatelů.

7

„Ty jsi vážně trdlo!“

Shodil Alex ze sedla jako nechtěnou přítěž. No fajn. Zůstala sedět na trávě, lapala po dechu a nemohla ze sebe vypravit ani slovo.

Byli sami hluboko v lese. Jejich pronásledovatelé zůstali ve vesnici.

„Neumíš dobře krást a neumíš ani dobře utíkat. Kdybych tam nebyl já, už by tě pranýřovali na náměstí,“ chvástal se trochu její zachránce a sesedl z koně, aby mu po té zběsilé jízdě dopřál trochu odpočinku.

Alex mu neodpověděla, byla v takovém šoku, že ho úplně nevnímala. Choulila se jako poraněné zvíře. Všude měla modřiny a z rukou jí tekla krev.

Mladík brblal dál. „Samotného by mě zajímalo, proč jsem to vůbec udělal. Riskoval jsem kvůli tobě krk potom, co ses mi pokusil sebrat koně. Způsobil jsi mi pěkné nepříjemnosti, jen co je pravda. Ale jsi tak mladý a neschopný, že nemůžeš být skutečný zloděj, a kdo ví, co by ti tamti lidé udělali.“

Alex měla sklopené oči a pomalu si uvědomovala, na čem skutečně je: *Hyperversum Next* ji pohltilo do svého světa a už na ni nereagovalo. Vyzkoušela všechny příkazy, které znala, ale žádná cesta ven se jí neukázala.

„Co jsem to provedla...“ naříkala slabě.

Zapnula bez dovolení starý počítač a dostala se do nepředstavitelné šlamastyky. „Táta mě zabije...“ řekla nakonec, i když dobře věděla, že to je teď asi její nejmenší problém.

„Můj otec mě tentokrát zaživa stáhne z kůže,“ mumlal si současně s ní mladík a úkosem se díval směrem k vesnici Clois.

Najednou se na sebe podívali, když jim navzájem došlo, co ten druhý říká, jeden anglicky a druhý francouzsky. Mladík se zkoumavě zadíval do Alexiných rozšířených zorniček. „Nezdáš se mi jako někdo, kdo nešťastnou náhodou spadl ze střechy, ale spíš jako někdo, kdo právě vyvázl z nějakého pořádného maléru,“ řekl nakonec.

Alex ho vyjeveně pozorovala. Když si teď mohla dobře prohlédnout koně i jezdce, uvědomila si, že je vlastně ve hře už zahlédla, ještě když *Hyperversum Next* správně fungovalo. „A ty jsi skutečný člověk?“ hlesla opět ve francouzštině směrem k té HP a nadarmo se pokoušela najít v té nesmyslné situaci nějaký smysl.

„A co bych asi tak měl být, snad duch?“ vyštěkl a shrnul si kapuci z hlavy. „Ty jsi fakt pomatenec.“

Alex se jen tak tak udržela, aby překvapením nevyjekla. Znala totiž ty modré oči i tvář, která byla konečně vidět v plném světle, přestože se jí to zdálo neuvěřitelné: ten mladík v obličeji vypadal úplně jako strýček Ian, tedy spíš jako v době, kdy mu bylo dvacet.

„Co je?“ zeptal se, když si všiml, jak udiveně na něj zírá. „Ty mě znáš?“

Alex zavrtěla hlavou, ale nedokázala najít ta správná slova.

„No tak proč se na mě takhle koukáš?“

„Znám někoho, kdo... se ti podobá.“

„Koho?“

Alex strýčkově jméno roztřeseně přeslabikovala. „Ian... Maayrkas.“

„Toho neznám.“

Alex se znovu zadívala do země. Byla to od ní pitomost. Co si asi myslela? Jak by asi mohl Iana znát někdo, kdo žije uvnitř *Hyperversa Next*?

Žít v *Hyperversu Next*... čím víc nad celou tou věcí přemýšlela, tím bláznivější se jí to celé zdálo. Ale byla tady vůbec nějaká jiná možnost?

Alex vzhlédla. „Co je dneska za den?“

„*Saint Hubert*,“ odpověděl mladík a překvapila ho náhlá změna tématu. „Neděle,“ dodal ještě, když z Alexiny tváře stále nemizel tázavý výraz.

Zavrtěla hlavou. „Ne, kolikátého je? Jaký měsíc?“

„8. května.“

„A co je za rok?“

„1233 let po narození našeho Pána, jaký rok by měl být? Jak je možné, že to nevíš?“

Alex rozhodila bezradně ruce.

„Asi ses pořádně praštil do hlavy, když jsi spadl.“

Alex ale začala o celé situaci přemýšlet z jiného úhlu: datum odpovídalo tomu, které bylo ve hře nastavené ještě původně, než ji spustila. Bylo tedy možné, že tohle už nebyla součást hry *Hyperversum Next*?

Že by to byl skutečný návrat v čase?

Tahle myšlenka ji napadla už na úplném začátku hry.

Jestli to místo byla opravdu středověká Francie, tak i ona podobá toho mladíka s Ianem mohla dávat smysl. Maayrkas bylo příjmení severoevropského původu: možná, že ten mladík byl nějaký Ianův prapředek...

Ale no tak! Alex si přitiskla dlaně na čelo a cítila, jako by se jí hlava měla rozskočit.

I když se nabízely různé hypotézy, nebylo to nakonec vlastně jedno? Ať už byl ten hmatatelný a cizí svět kolem ní skutečný, nebo vymyšlený, zůstala v něm sama jako v pasti, ze které se nedalo vrátit zpátky.

Tati, přijď si pro mě! prosila Alex a na chvilku zavřela oči.

„Každopádně jsi teď v suchu. Už tě nedostanou, když odsud teď rychle odejdeš. A já už musím jít taky,“ řekl mladík a znovu uchopil otěže svého koně. „A odteď si dávej pozor na maléry.“

Alex sebou trhla. „Ne! Nenechávej mě tady!“ Nechtěla, aby odjel. Potřebovala se upnout aspoň na tu podobu, která ho spojovala s Ianem, aby úplně nepropadla zoufalství. Byla sama ve světě, kterému nerozuměla. Kam by asi šla? Jak by tam přežila? Dokonce i zelenavý les se jí zdál výhružný, přestože byl ještě bílý den a z větroví se ozývalo jenom ptačí švitoření. Potřebovala zkrátka pomoc a nějaký známý, přátelský obličej. Nezbývalo jí než doufat, že jí ten mladší dvojník Iana Maayrkase pomůže, stejně jako jí skutečný strýček pomohl už mnohokrát, jinak by už asi vážně zešílela. Napřímila se v kolenou. „Nenechávej mě tady samotno...“ v poslední chvíli se opravila: „samotného. Nenechávej mě tady samotného!“

Podvědomě cítila, že by neměla uvádět na pravou míru to nedorozumění, které mezi nimi od první chvíle vyvstalo. Ten mladík ji pokládal za chlapce, a přestože se tolik podobal jejímu milovanému příbuznému, byl to pro ni pořád cizí člověk. Sice ho potřebovala, ale zároveň z něj měla strach.

„Co tě to zas popadlo?“ nechápal. „Nemůžu ti dělat chůvu. Už jednou jsem ti zachránil kůži, tak co po mně ještě chceš? Uděláš líp, když se vrátíš domů.“

„Já nevím, kam jít,“ přiznala Alex. „Nevím, jak se vrátit domů.“

Mladík svrátil čelo. „Jak to?“

Alex honem přemýšlela: jak mu má tu situaci vysvětlit, aby ji neměl za blázna? „Ztratil jsem se. Nevím, jak se to stalo. Nepamatuji si to. Zničehonic jsem zůstal sám.“

„Jo a nepamatuješ si jak!“

„Přísahám: netuším, jak jsem se tady ocitl!“ Alex úzkost ani předstírat nemusela, ale copak ten mladík mohl uvěřit tak prostému vysvětlení, jako je ztráta paměti? Jenže co věrohodnějšího si na druhou stranu mohla v tu chvíli vymyslet? „Nic si nepamatuju,“ trvala si na svém.

„Teď mi ještě řekni, že si nepamatuješ, jak ses dostal na tu střechu.“

„Ne, to si pamatuju... Byl jsem sám, už jsem ti to říkal, měl jsem strach... Byla noc a já bloudil po ulicích,“ vymýšlela si Alex na plné obrátky a mluvila francouzsky čím dál plynněji. „Ukryl jsem se v jednom domě, ale dneska ráno mě tam našli spát ve skříni.“

Když si vzpomněla, co viděla, když byla skutečně v té skříni, úplně se rozklepala. Krutý výraz toho muže, který se ji pokusil zabít, se jí vryl do paměti. Zavřela oči a snažila se uklidnit. Nebude mladíkovi vykládat o té vraždě, jinak by ji donutil jít to nahlásit na příslušná místa, a ona už za žádnou cenu nechtěla do vesnice strkat nos. Vrah ji pravděpodobně ještě hledal po okolí a ona si přála už jen utéct co možná nejdál.

„Pánové domu mě pokládali za zloděje,“ vymýšlela si dál. „Utekl jsem oknem, dostal se na střechu a odtamtud na vozík se zeleninou.“ Odmlčela se a čekala, co na to její posluchač.

Ten byl chvíli potichu a podezíravě si ji měřil pohledem. „Jsi cizinec, poznal jsem to podle přízvuku,“ řekl nakonec. „Mluvíš anglosasky. Nejsi náhodou Angličan?“

Podle tónu, jakým otázku položil, Alex pochopila, že bude lepší odpovědět, že ne. Zavrtěla energicky hlavou. „Pocházím z ještě větší dálky.“

Hodně větší dálky, napadlo ji, ale hned pokračovala dál: „Pamatuju si, že jsem se sem plavil na lodi spoustu dní.“

„Pocházíš ale ze severu, možná z Irska. Takový pomatenec jako ty se mohl narodit jen v té zemi skřítků a čarodějnic s rudými vlasy.“

Alex se rozhodla ten posměšný tón mlčky přejít.

„Jestli je tedy pravda, že jsi z takové dálky, nemohl jsi určitě podniknout takovou cestu sám,“ poznamenal ještě mladík. „S kým jsi přijel? Kdo tě doprovázel?“

Alex se dál držela své lži, protože nevěděla, co věrohodného mu odpovědět. „To nevím. Nepamatuju se.“

Rozhodl prudce rukama. „To snad není možné, že si nic nepamatuješ! Nebo si možná pamatuješ jen to, co se ti hodí.“

„Je mi to líto, stačí?!“ vyhrkla zoufale Alex. „Nemůžu za to, že si nic nepamatuju! Můžeš si klidně tou spoustou otázek ošoupat jazyk, ale já ti prostě nemám co dalšího říct.“ Přitáhla si kolena k hrudníku a opřela se o ně čelem. „Je mi to líto,“ opakovala a teď už byla opravdu jen krůček od nervového zhroucení. Už nevěděla, co dalšího si vymyslet. Neměla naději, že jí ten mladík bude ochoten pomoci.

On zatím potichu přemýšlel. „Jednou jsem slyšel od nějakého lékaře, že rána do hlavy může způsobit ztrátu paměti,“ zamumlal nakonec.

Alex zvedla hlavu a ani nedutala.

„Takhle dobře bys to předstírat nedokázal. Opravdu jsi k smrti vydešený,“ pokračoval mladík. „Mám skoro chuť ti uvěřit.“

„Vážně říkám pravdu, přísahám,“ dušovala se Alex, ale on se na ni ošklivě podíval.

„Přísaháš nějak moc často.“

Kousla se do rtu.

Mladík se dlouze nadechl. „I když se ty nepamatuješ, ten, kdo byl s tebou, určitě nezapomněl. Teď už tě bude jistě hledat.“

Alex se sevřelo srdce. Ještě se po ní nikdo nesháněl, vzhledem k tomu, že její matka s Gabem nebyla doma a její otec daleko v zahraničí. Co by dělali, kdyby zjistili, že zmizela? Hledali by ji, to jistě, ale jak by je mohlo napadnout, kde skončila? Jak by ji jen mohli najít?

„Jak se jmenuješ? Aspoň tohle si pamatuješ?“ pokračoval mladík.

„Alex...“ odpověděla. „Alexander,“ hned se opravila a dala důraz na mužskou koncovku jména.

„Ještě ke všemu Alexander! Nějak moc honosné pro takový uzlíček kostí, jako jsi ty. Budu ti říkat Alex, to úplně postačí,“ rozhodl s takovou blahosklonností, jako by právě pojmenovával štěně, které našel po cestě. Pak se ale poprvé usmál.

Alex si připadala, jako by se podruhé narodila. Ten úsměv jí prozrazoval, že našla pomoc, a navíc ji úplně zahrálo u srdce, jak se podobá úsměvu Iana. Bezděčně se odrážel v jeho modrých očích a vzbuzoval v ní důvěru, v níž se ani neodvažovala doufat.

„Najdu pro tebe nějaké bezpečné místo, dokud si tě někdo nepřijde vyzvednout. Moje rodina ti pomůže. Můj otec i strýc jsou významní rytíři: jsem si jistý, že tvůj problém určitě dokážou vyřešit.“

Působil upřímně, ale asi byl i zvědavý, jak to vlastně s celou tou podivnou záležitostí je. Možná si i navzdory okolnostem myslel, že se přichomýtl k nějaké vzrušující záhadě. „Pojedu s tebou do Auxi-le-Château,“ oznámil jí. „Dorazíme tam zítra ráno a tam už se nebudeš muset ničeho bát.“

Poprvé od chvíle, co ta noční můra začala, pocítila Alex úlevu, ale také vděčnost vůči někomu, kdo se stal jejím prvním zachráncem: díky němu mohla počítat aspoň s tím, že bude v bezpečí, než se ji někdo vydá hledat.

Sice nevěděla, jak by to udělal, ale byla přesvědčená, že ji otec dříve nebo později najde. Musela na něj jen počkat a do té doby

to přežít: to byla její jediná naděje, na kterou se upnula jako na záchranný kruh uprostřed rozbouřeného moře. Přestala přemýšlet nad dalšími hypotézami a možnostmi, protože už to nedokázala snést.

„Děkuju,“ řekla. „Děkuju, děkuju, děkuju.“

Začal se na ni shovívavě usmívat. „Jmenuju se Marc a prozatím ti bude stačit, když ti řeknu, že jsem panoš z urozené rodiny. Dávám ti své čestné slovo, že udělám všechno, co bude v mých silách, abys zůstal živý a zdravý, než se budeš moct vrátit domů.“

Alex vstala a otírala si orosené oči. „Děkuju,“ zopakovala tiše. Nemohla ze sebe dostat žádné jiné slovo.

Mladík naskočil na koně a posunkem jí naznačil, aby šla k němu. „Jedeme,“ pobídl ji a natáhl ruku, aby jí pomohl nasednout. „Čeká nás pořádný kus cesty a noc v lese, než dorazíme do cíle. A já nemůžu přijet pozdě na turnaj.“

Když se Alex probudila, modlila se, ještě než otevřela oči, aby to všechno byl jen špatný sen. Aby byla zase ve své posteli ve svém pokoji a chystala se vstávat do školy. Ani myšlenka na zkoušení z fyziky, na které se nestihla naučit, nebyla nic proti tomu, čemu bude muset čelit, jestli se všechny její naděje ukážou jako marné.

Bohužel pod sebou ucítla tvrdou zem, pach popela a mechu, a nad hlavou uslyšela šumění stromů. Sotva odevzdaně otevřela oči, spatřila les prozářený teplým sluncem brzkého rána, vyhaslý oheň v kamenném ohništi a řeku, která se třpytila za křovinami.

Zvedla se do sedu a všechny končetiny měla jako zdřevěnělé. Byla ještě oblečená, na hlavě měla naražený baret a přes záda přehozenou hrubou přikrývku. Marc se s ní rozdělil o svou výbavu a dal jí tu přikrývku ještě před spaním. Ta jeho byla jakž takž složená o kousek dál. Byla prázdná.

Alex se vyděšeně rozhlédla kolem.

Kam šel? To byla první myšlenka, která jí prolétla hlavou, ale pak si hned všimla Aldora, který se v klidu pásal opodál,

a oddechla si. Nakonec viděla, že na trávě leží Markovo oblečení a boty. Podívala se směrem k řece, když jí to došlo. Hned mladíka spatřila, jak plave línými tempy po klidném říčním proudu a vypadá, že si užívá chvilku pohody.

Ten se má, že je tak bezstarostný. Alex si přejela rukou po utahaném obličejí. Ještě byla špinavá od hlíny a prachu. Usoudila, že i zbytek těla musí být nepochybně v žalostném stavu, a palčivě zatoužila po sprše.

Znovu se z té dálky zadívala na Marka. Určitě by taky měla čas se trochu opláchnout, ještě než se vrátí zpátky. Ještě předtím ale může udělat pokus s *Hyperversem*. Zvedla ruku. „Help,“ zvolala. Nic se nestalo.

A co sis taky myslela?

Vyzkoušela jeden po druhém všechny známé příkazy, ale jediným výsledkem bylo, že na ni z větve stromu zvědavě zírala veverka, takže si nakonec akorát připadala hloupě a přestala s tím.

Sundala si baret a nechala si dlouhé vlasy volně spadnout na ramena. Vstala a sebrala příkrývku. Neměla nic jiného, čím by se mohla osušit, a tak jen sklepala trávu, která na ní ulpěla. Vy-dala se k řece, našla si skryté místo, kde ji Marc nemohl vidět, a s opatrností se svlékla. Voda byla tak ledová, až se v Alex vzdemula vlna odporu.

Chci se vrátit domů! problesklo jí hlavou a otrásla se, ale pak sebrala odvalu a začala se energicky oplachovat. Za chvíli už si na tu nízkou teplotu pomalu zvykla, dokonce už se cítila skoro uvolněně a užívala si aspoň to, že si připadá konečně čistá. Čas od času kontrolovala, jestli je Marc stále ještě v bezpečné vzdálenosti.

Umyla se opravdu svědomitě, osušila se, jak nejlépe mohla, a znovu se oblékla, přičemž se ještě pokoušela z šatů odstranit ty

nejokatější skvrny. Když už nic jiného, tak ji aspoň skoro přestaly bolet ruce potom, co včerejší odpoledne strávila pracným dolováním třísek z prstů.

To oblečení je šílené, napadlo ji, zatímco si zavazovala xtou šňůrku u kabátku a košile, a to jich bylo ještě nepočítaně u dalších částí oblečení, včetně spodního prádla. Když se vrátila na místo, kde tábořili, schovala si opět vlasy pod baret. U některých částí oděvu se jí mokrá látka ještě lepila na kůži. Aldor stál blízko a pozoroval ji svýma velkýma tmavýma moudrýma očima.

„Nic jsi neviděl, jasné?“ domlouvala mu. „To, že jsem holka, zůstane naším společným tajemstvím.“

Kůň potřásl hlavou a dál se klidně pásł. Alex pořád přemítala o celé situaci.

Předchozí den byla na cestě až do západu slunce spolu se svým improvizovaným zachráncem Markem. Znal dobře cestu, všechna místa a z četných náznaků při hovoru Alex poznala, že si tam připadá jako doma, zkrátka jako někde, kde se mu nemůže nic stát. Skutečně to musel být mladík z urozené, a tím pádem mocné rodiny: působil jako někdo, kdo je zvyklý mít určitou míru autority a respektu, ale zároveň byl zdvořilý a nevázaný.

Řekl jí, že je panoš, a Alex mu to věřila: byl zvyklý si v lese se vším poradit a najít vhodné místo k táboření. Předchozího večera se vydal na lov a vrátil se se zajícem. V té krátké pauze Alex ani nestihla postavit obстойný kruh z kamenů, v němž by se dal rozdělat oheň, ale ani nasbírat dostatek suchých větví.

„Co je s ohněm?“ zeptal se jí Marc a ona si připadala úplně neschopná proti tomu mladíkovi, který se posadil vedle kameného kruhu, a za malou chvíli už se mezi větvíčkami začaly míhat jiskry.

Pak začal Marc preparovat zajíce, aby ho mohl dát na rožeň. Když Alex uviděla vyvrženého zajíce staženého z kůže, málem

omdlela, ale jeho opečené maso chutnalo dobře a ona měla hlad jako vlk. V duchu se zajíci omluvila a spořádala ho skoro polovinu, pak to zajedla lesním ovocem a zapila vodou z čutory.

Marc měl skvělou náladu a skoro celou dobu něco povídal, náramně ho bavilo dělat tomu nezkušenému chlapci učitele a trpělivě mu vysvětlovat, s čím se v lese může setkat. Poslouchala ho, aniž by si nechala ujít jediné slovo, zčásti se tak bránila úzkostným myšlenkám, zčásti ji ale fascinoval ten úsměv, úplně stejný jako Ianův.

Povzddechla si. Vážně doufala, že je Marc opravdu tak spolehlivý, jak vypadá. Bylo nutné, aby mu začala plně důvěřovat a nebála se ho, protože i tak už byla k smrti vyděšená ze všeho ostatního.

I noc v lese plná podivných zvuků pro ni byla zdrojem obav. Dlouhou dobu ani oko nezamhouřila, zatímco Marc spal jako zabítý kousek od stále hořícího ohně. Ona naopak poslouchala každý šelest listů a křoví a nejednou v duchu osočila svého ochránce, spícího blaženě pod přikrývkou, že mu vůbec nevadí divoké šelmy, které se kolem nich ve tmě potulují, a že ani neslyší zvuky, které vydávají. Pod tlakem té stálé hrozby se nakonec zvedla do sedu, aby se po té temnotě rozhlédla.

„Kam jdeš?“

Trhnutím se ohlédla a v odlescích světla z ohně spatřila Markův jasný, ostražitý pohled. Byl vzhůru, přestože ona žádný zvuk nevydala.

„Slyšel jsem nějaký zvláštní hluk,“ řekla konečně a ukázala na tmavý prostor za stromy.

„To je liška. Prošla tudy už předtím. Nic ti neudělá.“ Marc se přetočil na druhý bok a chystal se znovu usnout, když si Alex všimla, že pod přikrývkou svírá v ruce meč, připravený k použití. Došlo jí, že ho pořádně podceňovala.

Byl to skutečný panoš, takže mu nechyběl bojový výcvik. Sice odpočíval, ale neztrácel ze zřetele, co se děje kolem: i když to tak nevypadalo, měl všechny smysly v pohotovosti a byl připravený reagovat.

Alex si znovu lehla a pohlédla na něj s úctou a vděčností. Připadala si bezpečněji a cítila se být s tím mladíkem, který představoval její jedinou ochranu, více spjatá. Nakonec se jí povedlo usnout.

Něco se blízko ní pohnulo, což ji přimělo zvednout hlavu. Z křoví se vynořil Marc a rukama si ždímal černé vlasy. „Dobré ráno. To je dost, že jsi vzhůru, ospalče! Já jsem na nohou už od svítání,“ pozdravil ji s potouchlým úsměskem na tváři.

Alex naprázdno polkla, když ho uviděla nahého. Její prvotní reflex ji nutil odejít, ale věděla, že jestli chce dál hrát chlapce, nemůže to udělat. Předstírala, že si prohlíží les, ale nemohla si nevšimnout, že ten mladík se pyšní opravdu nádherným tělem: měl široká ramena, úzké boky, dlouhé nohy, ploché břicho a... Modlila se, aby nezrudla jako rajče.

Marc se osušil příkrývkou, kterou si nechal na trávě, pak ji rozprostřel na slunečném místě mezi stromy a se spokojeným vydechnutím a zavřenýma očima se na ni natáhl. „Voda v řece byla dneska skvělá. Měl ses jít taky vykoupat.“

„Neumím plavat,“ lhala Alex a zděsila se při představě, že by jí navrhl, ať si jdou zaplavat společně. „Opláchl jsem se u břehu.“ Už vůbec nevěděla, kam s očima.

To mu není zima? Proč se zase neobleče a ztrácí místo toho čas tlacháním? honilo se jí hlavou.

Marc si ji změril pohledem a šibalsky se usmál. „Už to chtělo, aby sis z ksichtu smyl ten prach. Ale je pravda, že teď máš hodně dětský obličej. Snad ti brzo narostou vousy, protože takhle vypadáš spíš jako děvče.“

„Hlavně že ty jsi krasavec,“ zabrbkala Alex. No, upřímně řečeno, on ale skutečně krasavec byl. Nejen jemu natruc, ale taky pro své vlastní potěšení si dopřála ještě jeden pohled, jímž ho sjela od hlavy až k patě.

Aniž by Marc jen tušil, co si myslí, usmál se a konečně se vydal pro své oblečení. „Už jsem naplánoval, co budeme dělat, až přijedeme do Auxi,“ oznámil jí, když si přetáhl přes hlavu košili. „Najdu nějakého písaře a nechám u něj napsat dopis pro mého otce, pak ti řeknu, komu ho máš předat, a ukážu ti cestu. S psaním ode mě tě v zámku bez problémů přijmou.“

„Ty se mnou nepůjdeš?“ zeptala se vyděšeně Alex. „Říkal jsi, že v zámku je tvůj otec.“

„Právě proto, že tam je, tě tam nemůžu odvést osobně,“ odvětil Marc a snažil se o nenucený úsměv. „Budeme předstírat, že jsem tě potkal v klášteře v Saint Germain, kde bych měl teoreticky být až do čtvrtka, a že právě tam jsem ti dal dopis, aby tě moje rodina vzala pod ochranu. V pátek se objevím na zámku taky a všechno půjde jako po másle.“

„A to nemůžeš otci říct, že ses vrátil z kláštera dřív?“

„Ne, to mu říct nemůžu,“ odpověděl Marc a tvářil se při tom jako někdo, kdo vysvětluje naprosto očividnou věc poněkud natvrdlému člověku. „Vzhledem k tomu, že on sám mě tam poslal, nemůžu se jen tak vrátit a říct mu: ‚otče, tak mě napadlo, že ten trest, co jste mi dal, je nějak moc dlouhý, no a tak mě tady máte o trochu dřív.‘“

Alex to došlo. „Tvůj otec tě poslal do kláštera za trest, ale ty nechceš přijít o turnaj.“

„Tleskám, jsi hlava: tak jsem otce neposlechl, no a co? Neříkej, že tobě se to nikdy nestalo.“

Alex neodpověděla a uhnula pohledem.

„Uvidíš, že na zámku se o tebe dobře postarají, nebudeš mít na co si stěžovat.“

„A nemůžu s tebou zůstat až do pátku? Na zámek pak půjdeme spolu.“

„To chceš spát tři dny pod širákem? Já budu pořád tábořit dál od zámku.“

„Ale tam nikoho neznám!“ žadonila Alex, které se vůbec nechtělo být zase mezi cizími lidmi.

Marc se na ni příkře podíval. „Jsi prostě dítě: bojíš se zůstat sám.“

Alex na něj upřela ještě prosebnější pohled.

„No dobře, zatím jedeme do města a potom se uvidí, co dál,“ ustoupil Marc. „Ale jestli chceš zůstat se mnou, nesmíš na sebe ničím upozorňovat, je ti to jasné?“

„Je to jasné, přísahám,“ řekla spěšně Alex a úlevou si málem nahlas oddechla.

Zámek v Auxi-le-Château vypadal jako vystřižený z ilustrace nějaké fantasy knihy, nebo to tak Alex aspoň připadalo; když vyjeli z lesa a ona ho poprvé spatřila, údivem otevřela pusu.

Bylo to majestátní tmavé sídlo s velkými kulatými věžemi, na nichž vlály desítky červených standart s modrými a zlatými prapory. Hradby tvořily tři pásy zdí, z nichž každá byla vyšší než ta předchozí. Rozprostíraly se na široké ploše travnaté roviny a přes hluboký příkop zalitý vodou z blízké řeky byl natažen padací most. Z nejvyšší věže čněla modrá standarta se zlatými liliemi francouzského krále, která protínala klidné nebe toho pozdního rána.

Hned v blízkosti zámku se tyčila dlouhá řada stanů a různobarevných baldachýnů, kolem nichž se to jen hemžilo lidmi, úplně jako v obřím cirkuse rozprostírajícím se na ploše z udusané hlíny, kterou obklopoval plot a dřevěné tribuny.

Alex pochopila, že tohle je to kolbiště, kde se bude odehrávat turnaj, a vzpomněla si na sraz fanoušků fantasy, který navštívila

v Phoenixu. Teď, když viděla majestátnost a slavnostní ráz opravdového turnaje v opravdovém zámku, celá ta umělá imitace historie se jí najednou zdála dětinská.

Prostor kolem kolbiště vypadal jako nějaké provizorní město, kde se čile pohybovali kupci, hostinští, kejklíři, kramářští zpěváci a obchodníci s všelijakým zbožím. Do rytířských stanů lidé z davu přístup neměli, zato se to tam jen hemžilo různými panoši, sluhy a muži ve zbroji, kteří dávali hrdě na odiv své erbovní barvy. Vzrušení bylo patrné už z dálky.

Alex se Markovi ani nedivila, že se nechtěl nechat o takovou událost připravit, dokonce i ona sama na chvíli zapomněla na všechny své úzkosti.

„Královna Blanka už je tady, ale král Ludvík dorazí až zítra, to už bude na zpáteční cestě z Provence s hraběnkou Margaretou,“ vysvětloval jí Marc a ukázal na královskou standartu na věži. „Vím to, protože mi strýc řekl, že Jeho Veličenstvo se prvního dne turnaje nezúčastní.“

Alex přikývla a ještě se nemohla vzpamatovat ani z toho, že uvidí naživo skutečné rytíře, natož ještě samotného krále Francie.

„Seskoč,“ řekl jí Marc. „Půjdeme tam pěšky, tak budeme nenápadnější, než kdybychom jeli dva na jednom koni.“

„Čeho se tak bojíš?“ zeptala se ho Alex. „Copak myslíš, že si tě otec v té obrovské vřavě může všimnout?“

Marc se ušklíbl. „Můj otec má oči všude. Nechci nic riskovat, radši si pro jistotu vezmi tohle.“ Sundal si tmavou kapuci a podal ji Alex. „Dej mi tu tvou.“

„Přeháníš to,“ poznamenala Alex a jeho lsti hodné tajného agenta ji až udivily, nicméně svému společníkovi vyhověla a podala mu tmavomodrou kapuci s vyšívaným pláštíkem.

„Kde jsi sebral tuhle vykopávku?“ zeptal se Marc s pohledem

plným znechucení. „Něco takového jsem viděl naposled před pěknou řádkou let, a to ještě na starém pasákovi vepřů.“

„Jestli se ti to nelíbí, tak mi to vrať,“ brblala Alex, ale on už si to vzal na sebe.

„Službu to splní víc než dobře,“ odvětil. Zakryl si vlasy a jeho tvář zmizela ve stínu. „Požádal bych tě i o tvou kazajku, ale stejně by mi nepadla, a navíc je šedá jako ta moje. Mohl bys mi ale dát ten baret.“

„Tak na to zapomeň,“ zamítla to rázně Alex a přehodila si kapuci přes hlavu také.

„No tak můžeme jít,“ rozhodl Marc, uchopil Aldora za otěže a vyrazil.

9

Rušné prostředí turnaje je úplně pohltilo, všechno tam připomínalo nějakou obrovskou venkovskou slavnost. Alex byla fascinovaná tím mumrajem lidí, hlučným povykem a směsicí pro ni nezvyklých a silných pachů: cítila neohoblované dřevo a udusanou hlínu kolbiště, uhlí a železo z kováren a dílen podkovářů, vůni masa opékaného na roštu, silného stáčeného vína ze sudů a aromatických bylinek používaných k dochucování pokrmů.

Lidé chodili sem a tam kolem kupeckých stánků, shromažďovali se kolem místních kramářských zpěváků nebo se zastavovali na jídlo u hostinských. Čas od času se dav široce rozeštolupil před pážetem, které proráželo cestu svému urozenému pánovi, dámě anebo nějakému bohatému manželskému páru. Děti se proháněly jako smyslů zbavené pod nohama kolemjdoucích, nejednou kvůli nim málem někdo upadl nebo se mu rozsypalo zboží.

„Dej si pozor, kam šlapeš,“ napomenul Marc jedno z dětí, které téměř skončilo Aldorovi pod kopyty, když chtělo sebrat ze

země dřevěnou káču, ale pak zavrtěl hlavou a neubráníl se úsměvu, když se na něj ten mrňous zapitvořil.

Alex zaregistrovala, že Markův krásný kůň na sebe přitahuje ne jeden pohled, a začala z toho být nesvá. „Podle mě bys měl Aldora někam zaparkovat. Poutá na sebe moc pozornosti.“

Marc se na ni podíval se zdviženým obočím. „Co že mám udělat?“ Alex si připadala jako naprostý idiot.

„Sice nechápu, jakou řečí to vlastně mluvíš, ale to si vážně myslíš, že mě ještě nenapadlo uklidit Aldora někam do bezpečí?“ utahoval si z ní Marc. „Je mnohem nápadnější a viditelnější než já. Nechám ho tam dole ve stáji.“ Ukázal směrem k prostorné dřevěné stavbě, před kterou se činili dva urostlí štolbové. „Vlastně ho tam dovedeš ty. Tady máš peníze na zaplacení.“ Podal Alex tři stříbrné mince, které vytáhl z kapsy.

Alex vykulila oči. „Cože?“

Marc jí dal do rukou i Aldorovy otěže. „Ujisti se, že mu dají dostatek vody, seno a taky nějakou mrkev. Řekni těm štolbům, že si pro něj přijdeš za soumraku. Já na tebe počkám tady.“

Alex se podívala na tu stáj: byla celá na trnách, že bude muset něco dojednávat s cizími lidmi, protože si nebyla vůbec jistá, jestli se bude umět správně chovat. „Proč tam nejdeš ty?“

„Protože musíš být taky k něčemu užitečný a nerad bych riskoval, že mě někdo z nich s Aldorem pozná. No tak běž. Řekni štolbovi, že si tvůj pán přeje, aby se s jeho koněm dobře zacházelo.“

„Ty nejsi můj pán.“

„A ty zas nevypadáš jako pán Aldora. Jestli se tě zeptají, jak takový prostáček jako ty přišel k tak drahému koni, co jim asi budeš vykládat? Chceš, aby tě začali podezřívát, že jsi ho ukradl?“

Alex sklopila hlavu a otočila se směrem ke stáji. „Jdeme,“ zamumlala směrem k Aldorovi. Kůň se ani nepohnul a podíval se na svého pána.

„No tak, uvidíme se dneska večer,“ řekl mu Marc a pohladil ho po hlavě.

Aldor se poslušně vydal ke stáji a skoro se loudal za Alex, která se snažila přizpůsobit jeho kroku.

Marc si dal ruce v bok a zpovzdálí je sledoval. „Ten je úplně nemožný,“ mumlal si a Alex mezitím došla až ke štolbům. Celé to dobře pozoroval, dokud nenabyl jistoty, že Aldora odvedli se vši ohleduplností do stáje.

Alex přiběhla zpátky a vrátila mu jednu stříbrnou minci. „Tady jsou peníze nazpátek, *pane*,“ zahlásila a dala si záležet, aby poslední slovo vyslovila s patřičnou ironií. „Chtěli jenom dvě mince.“

„Tím líp,“ odvětil Marc a pokrčil rameny, ale v duchu mu neuniklo, že jeho mladičký chráněnc si tu minci, kterou mu dal navíc, nepokusil nechat pro sebe a předstírat, že ji dal štolbům.

Je nemožný, ale zloděj to není, řekl si a potěšilo ho, že se jeho prvotní podvědomý úsudek potvrdil. „Teď dojde koupit něco k jídlu, mám hlad, že bych snědl vola,“ poručil a vložil Alex do ruky další peníze.

Jestli si myslí, že mu budu dělat služku jen proto, že je „urozený panoš“, tak to se šeredně plete! opakovala si Alex vzteky bez sebe, když se vracela s plným rukama na místo, kde měli mít s Markem sraz na jídlo.

Obešla nejméně pět stánků, než všechno potřebné k obědu nakoupila, a navíc se musela zorientovat v pro ni neznámých potravinách a smlouvat s kupci. Jednomu hostinskému se jí zželelo, když viděl, jak neobratně si počíná, a dal jí pletený košík z proutí, do něhož naskládal čtyři kousky pečeného masa s kostí a dvě měkké placky prošpikované olivami. V druhé ruce držela sušené kandované fíky na špejli.

Nechal mě na všechno samotnou; jestli se mu nebude líbit, co máme k jídlu, tak ho nakopu, říkala si pro sebe, když si